

Илия Иванов

Карлос Кастанеда, учението
на дон Хуан и вярата на
светите мъченици Киприян
и Юстина

Въведение

Обгърналият се в тайнственост антрополог Карлос Кастанеда е роден през 1931 година в католическо семейство. Както твърди самият той по-голямата част от детството си е прекарал в Буенос Айрес, Аржентина. През 1960 година, по време на следването си в университета на Лос Анджелис (Калифорния), пожелал да научи нещо повече за лечебните растения, използвани от индианците. Решаваща за него била срещата му с дон Хуан Матус – индианец от племето яки. Това станало на една автогара в пограничен град в Аризона, където ги запознал приятел на Кастанеда.

Сред познатите си дон Хуан бил известен като брухо или йерберо, т.е. като лечител, знахар, магьосник. Роден е през 1891 година в югозападно Мексико, по думите му също в семейство на католици. През 1900 година племето му било заточено от мексиканското правителство в централната част на страната. Почти целия си живот прекарал в родината си, без да я напуска.

В процеса на общуването му с дон Хуан интересите на Кастанеда се пренасочили. Любопитството му се превърнало в чиракуване. Първите си наставления получил през юни 1961 година. Отначало чиракувал в Аризона, където и живеел тогава. По-късно започнал да се среща с дон Хуан за по няколко дни в град Сонора (Мексико). Неговото обучение продължило до 1965 година, когато се отказал, за да започне отново през 1968 година. Тъй че чиракуването му се дели на два периода: от 1961 година до 1965 година и от 1968 година до смъртта на дон Хуан.

По време на разговорите им Кастанеда си водил бележки, които след това систематизирал. Той разделил данните на групи от сродни идеи, като ги подредил по важност според субективното им значение и ги класифицирал по следния начин:

1. Употреба на халюциногенни растения.
2. Процедури и формули, използвани в магьосничеството.
3. Придобиване и манипулиране на предмети на силата.
4. Използване на лечебни растения, песни и легенди.

Впоследствие започнал да ги издава като книги: „Учението на дон Хуан“, „Една отделна реалност“, „Пътуване към Икстлан“, „Приказки за силата“, „Вторият пръстен на силата“, „Дарът на Орела“, „Огънят отвътре“, „Силата на мълчанието“, „Изкуството на сънуването“.

В качеството си на наставник дон Хуан бил водач на група ученици: Сесилия, Делия, Хермелинда, Кармела, Нелида, флоринда, Зюлейка, Зуала, Марта, Тереза, Висент, Манюел, Хенаро, Емилито, Джон Тума. Освен тях имал и една друга група от десет чирака: Соледад, Ла Горда, Лидия, Жозефина, Роза, Паблито, Нестор, Елихио, Бениньо и Кастанеда.

Знанието, което им преподавал, дон Хуан придобил от своя учител – артиста Хулиан, когото наричал диаблеро¹. Той на свой ред бил обучен от Елиас, Елиас от Росендо, Росендо от Лухиан, Лухиан от Сантистепан, Сантистепан от Себастиан. Преди тях имало още десет наставника до т.нар. „предизвикател на смъртта“ – един няколкохилядолетен нагуал (наставник). Тази верига от магьосници води началото си от древен народ, който съществувал по времето на Толтекската империя, която е изчезнала много преди испанската Конквиста. Дон Хуан наричал себе си и своите последователи „толтеки“, но не в смисъл на обикновени хора, които са живели в централно и южно Мексико, а като хора, които притежавали тайно окултно знание.

През 1723 година кланът от наставници на дон Хуан претърпял радикална промяна. Последните осем нагуала били много по различни от предшестващите ги. Те коригирали грешките на учителите си, но основите на учението все пак си останали в толтекската епоха.

В общи линии по-същественото от учението се състои в следното: Първо, за да избере някого за чирак, нагуалът трябва да има свидетелство от Духа чрез поличба. Както се разбира от книгите, така е станало с нагуала Хулиан, самия дон Хуан, Кастанеда и всички останали. Не може някой да премине курса на обучение по собствена воля. Веднъж посочен от Духа, ученикът трябва да бъде подмамен от нагуала да тръгне по пътя на магьосника и не след дълга подготовка да се превърне в човек на знанието. Чиракувайки, той трябва да се усъвършенства, като спазва наставленията на учителя. Трябва да се зарежда с енергия от растения, животни, хора, места и предмети, докато стане цялостен, т.е. докато придобие достатъчно сила, с която да може да осъществи крайната цел на обучението. А тя се състои в съзнателно преминаване в отвъдния свят, за да осъществи връзка с Духа.

Възлови точки в обучението са състоянията на необикновена реалност, които са предизвикани от поемането на психотропни растения. При подготовката на Кастанеда Дон Хуан си служил с три от тях – с

1. Диаблеро – термин, употребяван от индианците в Сонора – лице, което обладава зли сили, практикува черна магия и умее да се превръща в каквото пожелае – животно, птица и др.

джимсънова или дяволска трева (*Datura innoxia*), с вид халюциногенна гъба (*Psilocybe mexicana*) и пейот (*Lophophora williamsi*) – вид кактус, наричан още с мистичното име Мескалито. Дон Хуан ги използвал самостоятелно и при различни случаи. С джимсъновата трева и гъбата целял придобиване на сила, а с пейота – постигане на знание за правилен начин на живот. Според него значимостта на растенията се състои в свойствата им да предизвикват в човека състояния на особени възприятия. Кастанеда ги нарича „състояния на необикновена реалност“. За дон Хуан тези състояния са единствената форма на прагматично познание и придобиване на сила. Джимсъновата трева, халюциногенната гъба и пейотът били използвани от индианците за лечение, магьосничество и за достигане до състояния на свръхекстаз много преди нашествието на западноевропейците.

Джимсъновата трева, халюциногенната гъба и пейотът

Приготвяне и ефект

Джимсъновата трева трябва да бъде пресадена и отгледана от чирака. Негова работа е да намери място за засаждане по свой вкус. Условието е то да бъде тайно и никой да няма достъп до него. След засаждането на тревата чиракът се грижи за нея без чужда помощ и сам отглежда своето растение, докато то даде семена. Това е знак за нагуала, че чиракът е готов за обучение. От джимсъновата трева дон Хуан придобил такава сила, че с един удар убил човек; хвърлял огромни каменни блокове, които и двадесет мъже не могли да помръднат, подскачал много високо, чак до върховете на дърветата.

При гъбите нещата са малко по-деликатни, тъй като от този вид има много разновидности. Това изисква повишено внимание от чирака при събирането им.

Случайното объркване е свързано със смъртна опасност. Заедно с още пет вида треви гъбите се накъсват и слагат в катуна да се изсушат. Изваждат се след една година и се стриват на много фин прах. Събират се пак всички съставки от новата реколта и чак тогава сместа може да се пуши с лула. Прахът от петте съставки изгаря лесно, а този от гъбите – не, и затова се поглъща. Впоследствие димът трансформира човека, дава му сила и го премества от тялото. Духовното зрение се отваря, той започва да вижда и чувства нещата в тяхната същност, става свободен във въздуха – може да измине хиляди километри, преминава дори през материални обекти. Силата, придобита от дима, е личен съюзник на дон Хуан и той я нарича хумито, т.е. малък дим. Димът отвежда човека там, където е съюзникът. Това значи, че съюзникът не е в дима. Когато човекът стане едно със съюзника (т.е. със силата), вече не е необходимо да пуши отново.

Употребата на кактуса пейот изисква първо да бъде отрязана връхната му част и да се изсуши. След това се дъвче и поглъща. При особени обстоятелства връхната част може да бъде погълната и свежа. Поглъщането на пейота се извършва на събрания на магьосници (наречени митоте) при следния ритуал: седем мъже сядат в кръг и пълна кошница с пейотени пъпки обикаля в посока, обратна на часовниковата стрелка.

Карлос Кастанеда, учението на дон Хуан и вярата на светите мъченици

Четири пъти последователно всеки си взима по две пъпки, като през това време изпява една песен, наречена „пейотена“. По време на сеанса обикалят още две кошници, пълни със сушени плодове и месо. Накрая всички пият много вода. Крайната цел е магьосниците да навлязат в състояние на необикновена реалност. При известни условия по-чувствителните натури могат да навлязат в това състояние, дори ако само седят близо до кактуса.

Съюзникът и Мескалито

Съюзникът, според дон Хуан, е силата, придобита от джимсъновата трева и гъбата. Това е многозначно понятие, което включва следните аспекти:

1. Съюзникът няма форма.
2. Приема се като качество.
3. Съюзникът е опитомим.
4. Той има правило.

Съюзникът е същност, която съществува извън човека. Той е безформен и невидим, за разлика от други сили с осезаеми очертания. Възприема се като качество на чувствата и притежава характер, подобен на човешкия. Сам по себе си съюзникът не е нито добър, нито зъл, но може да служи на магьосниците за угодни на тях цели. Силите, които се съдържат в джимсъновата трева и гъбите, са от различен вид и могат да бъдат манипулирани – магьосникът извлича силата като манипулира съюзника.

Между един съюзник и Мескалито има голяма разлика, тъй като Мескалито може да бъде видян, а съюзникът – само ако приеме някаква форма. Съюзникът има способността да приема лъжливи форми на хора или животни. Разликата между истинските и преструващите се е в това, че истинските хора и животни имат сияние около себе си, а фалшивите нямат. Сиянието може да бъде видно само от един магьосник. Кучето и враната също виждат и не се лъжат. Според дон Хуан много хора на улицата не са истински, а са съюзници. Тези съюзници не могат да действат директно, а само индиректно. Един брухо (магьосник) може да извлича сила от тях.

Мескалито има уникална сила, подобна на съюзник. Както и съюзникът, Мескалито се съдържа в определено растение с тази разлика, че Мескалито и растението са идентични. Мескалито не е съюзник, защото няма правило, както съюзникът. А Мескалито без правило не може да бъде манипулиран. Следователно той е достъпен за всички хора, но с някои е несъвместим. Наричан е учител-закрилник, защото може да ръководи човека към правилно поведение и начин на живот. Мескалито има определена видима форма и се възприема различно от различните хора и от един и същ човек при различни случаи. С индивиди, с които е несъвместим, приема непроменяща се форма. Мескалито е същност –

Карлос Кастанеда, учението на дон Хуан и вярата на светите мъченици

вън и независимо от човека.

Мескалито и съюзникът предизвикват идентични състояния на необикновена реалност.

Местата и предметите на силата

Старите чародеи разбрали, че земята чувства и това чувстване може да влияе на хората. В зависимост от излъчването си мястото е добро или лошо.

Такива места има във всяка къща или стая. Обикновеният човек може да познае добрите места по това, че на тях се чувства спокойно, наспива се добре, възстановява се бързо и е здрав и бодър. На лошите пък е нервен, сънува кошмари, разболява се и дори може да умре. Подобни места излъчват неуловими импулси от енергия. Всички животни могат да ги откриват. За виждащия магьосник добрите, или местата на силата, както ги нарича дон Хуан, са с жълтеникав оттенък, а лошите са наситени със зелен цвят. Нагуалът съветва те да бъдат избягвани.

Някои предмети също имат определена сила, която магьосниците владеят с помощта на приятелски духове. Предметите са инструменти на смъртта и са създадени да убиват. Силата на един предмет зависи от силата на неговия притежател. Всеки брухо има 48 царевични зърна, като в средата на всяко е поставена червена жилка. Едно такова зърно може да убие човек. При настъпване или докосване до него силата му влиза в жертвата, а самото зърно се променя и става излишно. Поразеният се разболява и след три месеца умира.

Интересен случай с предмет на силата разказва Кастанеда в книгата си „Дарът на Орела“. Ла Горда, една от ученичките на дон Хуан, намерила едно камъче с чужда енергия в руините на Монте Албан. В същия миг попаднала под влиянието на собственика на камъчето, живял преди векове. Притежателят бил магьосник, който бил победен от някой по-могъщ от него. Победителят искал да го изяде жив, за да получи силата му, но другият предусетил намерението му и концентрирал силата си в камъчето. Попаднала под чуждото влияние Ла Горда започнала да чува и вижда убийците. За да я извади от това състояние, дон Хуан я заровил в земята, където тя престояла в продължение на девет дни.

Гледането и виждането

През втория цикъл на обучението дон Хуан учил Кастанеда предимно как да вижда. Нагуалът правил разлика между гледане и виждане. Гледането е обикновеният начин, по който се възприема света, а виждането е свързано с възприемането не само на света, но и на същността на нещата. Това става с помощта на психотропните растения. Почестото прибегване до тях води до по-бързо отваряне на духовното зрение. С отварянето му се открива нов свят и човек започва да чувства и вижда недостъпни за обикновените хора неща. От този момент той става човек на знанието – толтекски воин.

Със свръхестественото си възприятие чиракът вижда човешките и всички живи същества да излъчват бледа, жълтеникава светлина. При животните тя е по-жълта, при хората – по-бяла, а при чародеите е с цвят на кехлибар, подобен на капка мед, огряна от слънчева светлина. При някои жени чародейки светлината е зеленикава. Светлината, излъчвана от древните хора, е имала яйцевидна форма, а при днешните наподобява надгробна плоча.

Сиянието, което излиза от човешките същества, е съставено от нещо като светлинни нишки или фибри. Те са пипаловидни и излизат от зоната около пъпа. Въртят се отпред-назад и именно те придават яйцевидната форма. При здравите и силни хора нишките са дълги и яки, а при слабите и болните са много къси, почти невидими. По нишките виждащият може да разбере дали човек е здрав или болен, зъл или добър. Мъртвите хора и животни нямат сияние. По време на сексуалния акт, в момента на зачатие, лъчистите нишки дават съзнание на новото чувстващо същество. По тази причина секс би трябвало да се прави само за създаване на живот. Сексуалната енергия не бива да се изразходва напразно, а да се пести, за да се преориентира за други цели.

Дон Хуан разделя хората на два типа – завършен и незавършен. От завършения тип според него е този човек, който не е имал деца, а от незавършения – който е оставил потомство. Първият е енергийно цялостен, т.е. е пълен с енергия, а вторият е празен, тъй като има енергийна дупка в областта на корема. Енергийната дупка е видима за чародеите. Ако се намира отляво, детето е от същия пол, а ако е отдясно, е от противоположния. Дупката отдясно е черна, а отляво е тъмнокафява. С раждането си детето открива живецата на родителите си и по този начин

се притъпява духът им. За да си възвърне живеца, родителят трябва да се откаже от любовта към детето. Живецът на духа на умиращ се връща обратно при онзи, който му го е дал.

Асамблиращата точка

Сияйната форма е отделен елемент от физическото тяло и е два пъти по-голяма от него. Тя е т.н. двойник, който по време на смъртта се отделя от физическото тяло. На повърхността на всяка сияйна форма, на разстояние около 60 см назад от върха на дясната лопатка, има кръгло петно с наситен блясък, голямо колкото топка за тенис. Чрез него човек получава възприятия. Дон Хуан го нарича асамблираща точка. Тя няма нищо общо с физическото тяло, а е част от енергийната същност на сияйното яйце.

Асамблиращата точка може да променя обичайното си място. Когато е в нормалното си положение, възприятията и нивото на съзнание на човека са нормални. Промяната на местоположението води до по-странно поведение, съзнанието става различно. Колкото по-голямо е преместването на точката, толкова по-необичайна промяна настъпва в поведението, а очевидно и в съзнанието на възприятията.

Блясъкът на асамблиращата точка при умиращи, изпаднали в безсъзнание и болни е слаб, а при трупове липсва. Поради това магьосниците предполагат, че асамблиращата точка е съзнанието. Блясъкът ѝ е признак за наличие на живот и съзнание. Следователно съзнанието и възприятията са неделими и са свързани с точката на обкръжаващото я сияние. При променено местоположение на асамблиращата точка възприеманият свят не съвпада със света на всекидневието. Преместването на точката става чрез енергийни потоци, чрез разтърсване вътре в енергийната форма или извън нея. Един от начините е т.н. нагуалски удар, нанесен между плешките в гърба на чирака. Асамблиращата точка се раздвижва и се закрепя в нови позиции. За да осъществят преместването, магьосниците от толтекската епоха си служили със следните методи: поглъщане на растения, способни да причиняват различни промени в съзнанието; подлагане на стресови състояния; чрез подлагане на глад и умора; чрез контролиране на сънищата. Те направили и специални скулптури, които променят мястото на асамблиращата точка след като бъдат наблюдавани. С преместването ѝ древните магьосници можели да се превърнат в каквото пожелаят – в други хора, в животни или птици. Закрепването на асамблиращата точка в нови позиции наричали второ внимание.

Второто внимание

Според древните магьосници всяко човешко същество има три типа внимание, които са независими един от друг и са завършени сами в себе си. Първото внимание е съзнанието на обикновения човек. Второто е развито при човека на знанието – чрез него той създава своето тяло; второто внимание е неговото поле на действие. То е стъпалото към третото внимание, до което се достига много трудно и което е неизмеримо съзнание. Второто внимание има два аспекта – лесен и труден. Лесният е свързан с концентрацията на волята върху неща от този свят, например пари и власт над хората. Вторият аспект е по-труден, защото е съсредоточен върху неща, които не идват от този свят. Първият тип съзнание се нарича „дясно“ и съпътства всекидневното, а вторият се нарича „ляво“ и е мистично. С включването на второто внимание се осъществява спиране на света. По-ясно казано, спират се мисловните процеси, свързани с всекидневното и се прекратява вътрешният диалог. Едва тогава се отваря вратата към света на магьосниците.

Този тип внимание се развива на няколко нива:

1) Около обяд воинът се вижда в купчина листа, камъни, растения.

Осъществява се и чрез пушене на психотропни растения и сънуване.

2) Взиране в периодично повтарящи се природни явления като дъжд, мъгла и др.

3) Взиране в далечината и в облаците, но не в буреносните, тъй като гръмотевиците носят опасност.

4) Взиране в огън, пушек и сенки.

Има още две нива, отделни от другите. Те са взиране в звезди и във вода, но са само за чародеи.

Тоналът и нагуалът

Според семантиката на нашия език някои превеждат тези два термина като съзнателно и безсъзнателно. Всеки човек има две самостоятелни същности. Първата – тоналът – е личността. Всичко, което знаем и вършим в качеството си на хора, е дело на тонала. Той е всичко онова, което познаваме и виждаме, той съставя света. По форма наподобява остров. Островът, всъщност, е светът, който възприемаме. За всеки човек има колективен и индивидуален тонал, като той е едновременно и вътре, и вън от човека. В зависимост от състоянието на всеки индивид тоналът може да бъде слаб или силен. Например когато някой човек се предаде, тоналът му отслабва. Тоналът на млад, но грохнал човек, е немошен, слаб. Воинът, който се бори, има силен, правилен тонал, за разлика от обикновените хора, които в най-добрия случай имат верен тонал. Нагуалът пък е тази наша страна, за която не съществува описание, няма думи и названия, нито чувства или познание. Ако нагуалът се уподоби на нещо, той веднага се превръща в част от тонала. За да се говори за нагуала, трябва да се вземат понятия от острова на тонала.

Дон Хуан оприличава двете понятия на маса с покривка и пространството около нея. Тоналът е масата с покривката. Съзнанието душата, мислите, интелектът, психиката, жизнената сила, са предмети върху масата. Бог е покривката ѝ. Нагуалът е цялото безгранично пространство около нея. Той е тази страна от човешката същност, която може да твори, да материализира мислите и да приема формата на хора и животни. А тоналът не създава нищо, той може само да наблюдава и оценява. Нагуалът няма край, докато тоналът започва с раждането и свършва със смъртта. Определени ситуации могат да предизвикат изместване на едното от другото. Например ненадейният страх веднага свива тонала. Когато нагуалът се появява на повърхността, разтърсва силно тялото. Срещата на обикновения човек с него е много опасна. Шокът е толкова голям, че човек може да полудее или умре. Тоналът преобладава при обикновените хора, а нагуалът – при чародеите. Между двете няма нищо общо. Каквото и да прави всяко от тях, то остава в собствената му сфера на влияние.

Другата отделна реалност

Още магьосниците от времето на толтекската епоха успели да проникнат в същността на нещата и ги описали. Освен нашия, видяли още безброй светове, не по-малко реални от него. Те съществуват в областта на второто внимание. Разположени са един в друг, както люспите на лука. Всички тези светове са едно безкрайно цяло, което се състои от обекти и всепроникваща енергия. Енергията наподобява нишки от пламък, които се простират в безкрая, във всички възможни посоки. Те са надарени със собствено съзнание и сила по един непонятен за човешкия ум начин. Древните магьосници нарекли силата стремеж или дух. Всичко, което съществува в необятния космос, е прикрепено към стремежа със здрава брънка.

В безкрайната Вселена магьосниците видяли и нещо, приличащо на орел в огромната чернота, мрак, тъмнина. Орелът непрекъснато излъчва енергийни импулси, еманации, които са източник на всички чувстващи същества. Той създава съществата и те с живота си обогатяват съзнанието, което им е дал. В момента на смъртта съзнанието се отделя от телата и полита като вълмо лъчист памук, като се насочва директно към човката на Орела, за да бъде консумирано. За древните магьосници това е доказателство, че чувстващите същества живеят само за да обогатят съзнанието си, което е храната на Орела. Всичко това е много трудно за описание и затова виждащият трябва сам да му стане свидетел. За тази цел древните създали специална система за проникване в света на другата реалност.

Това се осъществява чрез съзнателен контрол над сънищата.

Съзнателното сънуване

Между съзнателното сънуване и обикновения сън има голяма разлика. Обикновеният сън се осъществява несъзнателно по време на спане. При съзнателното сънуване воинът съзнателно напуска тялото си заедно с енергийния си двойник и навлиза в алтернативни светове. Там престоява в зависимост от количеството енергия, което е натрупал по някой от посочените методи. След привършване на енергията, съзнателно се връща в нашия свят. Несъзнателното сънуване е неконтролируемо и няма цел, а съзнателното е под контрол и има цел.

В енергийния поток на Вселената съществуват входове и изходи. Те имат врати, които съзнателно сънуващият трябва, постепенно, една след друга, да отвори. Първата врата на сънуването се отваря, когато сънуващият успее да погледне ръцете си насън. Втората се отваря, когато сънуващият се събуди от един сън в друг. Третата – когато самият сънуващ се вижда насън как спи. И четвъртата врата се отваря тогава, когато сънуващият започне да пътува с енергийното си тяло до специфични, точно определени места. Тази врата може да бъде отворена по няколко начина: чрез пътуване до конкретни места от този свят; чрез пътуване до места извън него; чрез пътуване до светове, които съществуват само в намерението на други хора. Естествено последният начин е най-труден и опасен, но е и предпочитан от древните магьосници.

Дон Хуан не препоръчва методите на съзнателното сънуване да се практикуват самостоятелно. Те се извършват само под ръководството на нагуал, защото по време на сънуването чиракът се вманиачава и склонността му към сънните пътешествия се превръща в наркотична. Древните магьосници виждали Вселената като хищническа. Затова при най-малкото невнимание човек може да изгуби енергийния си двойник в света на т.н. неорганични същества и повече да не се събуди.

Неорганичните, органичните същества и скаутите

Магьосниците видяли, че в света на второто внимание съществуват два вида особени съзнателни енергийни същества – неорганични и органични. Те се различават помежду си по форма и степен на яркост. Неорганичните са продълговати и матови, органичните са заоблени и много ярки. Подобно на съюзниците, придобити чрез халюциногенните растения, и тези същества не са нито зли, нито добри. Магьосниците могат да общуват с тях и да ги превръщат също в съюзници. Те се сближават и завързват приятелство, което се състои във взаимна обмяна на енергия. Древните магьосници обикнали тези същества дори повече от себеподобните си. Но ако човек не внимава с тях, те могат да го докарат до лудост.

За да лети магьосникът в други сфери, му е необходимо голямо количество чужда тъмна енергия. Той си я набавя и от света на неорганичните същества. С тази енергия се пренася в светове, които надхвърлят човешкия енергиен обхват. По време на сън сънуващият чува незнаен направляващ глас, който идва от т.н. сънен пратеник – безлична, но постоянно действаща енергия, идваща от света на неорганичните същества. Този пратеник от чужда енергия дон Хуан нарича скаут. Благодарение на скаутите в обикновените сънища се случват нелепи неща. Скаутите могат да приемат различни човешки и животински образи. Понякога неорганичните същества са много агресивни и при грешка от страна на сънуващия го грабват с физическото му тяло, за да го отнесат в техния свят. Според древните магьосници неорганичните същества от цялата Вселена са женски и по тази причина не преследват жени, а само мъже. Затова „предизвикателят на смъртта“ – няколкохилядолетният нагуал, се превърнал от мъж в жена. Направил го е като е завъртял обратно асамблиращата точка, която при мъжете е обърната навътре, а при жените – навън.

Крайната цел

Крайната цел на обучението, както вече споменах, е воинът да навлезе съзнателно в другия свят. За реализирането ѝ той трябва да загуби човешката си форма. През последния ден от живота си следва да направи жертвоприношение на Орела – един жертвен дар, открит и препоръчан от древните магьосници. Това е т.нар. преглед на жизнения път, пълна равностметка на живота в обратна посока. Вождът извиква образите на спомените си до времето на детството си и ги наблюдава. После всеки образ се „издухва“ с едно движение на главата отлясно наляво, все едно, че се измита от полезрението. След това воинът вдишва продължително, като движи главата си отляво надясно. Дон Хуан нарича това „раздухване на събитието“. По този начин воинът се освобождава от взаимодействия и обременителни емоции.

След жертвоприношението той се съсредоточава във второто внимание и отваря прозореца към света на другата отделна реалност. Като преодолява всички трудности по пътя, е необходимо да наближи колкото може повече Орела и тогава да се изплъзне, преди той да го е разкъсал и погълнал. За целта воинът трябва да мине на пръсти от лявата му страна. Щом загуби човешката си форма, воинът вече не притежава човешки чувства и няма нищо, което Орелът може да погълне.

Орелът не познава съжаление – привлича всичко живо, което е готово да угасне, защото се храни с енергията му. Той наподобява огромен магнит, събиращ всички снопове светлина, които са жизнената енергия на умиращия. Само загубилият човешката си форма чародей може да премине покрай Орела без да бъде изконсумиран. Това е върховното постижение и цел на учението на дон Хуан.

Още нещо за древните магьосници (По Кастанеда)

Древните магьосници са живяли хилядолетия преди испанското нашествие, по времето на Толтекската империя, която била в разцвета си в продължение на четири хиляди години – от 7 до 3 хил. пр. Р. Хр. Постепенно изработили и усъвършенствали духовната си практика като концентрирали цялата си енергия за действие в областта на другата отделна реалност. Второто им внимание взело връх. В резултат на това човешките стремежи и занимания загубили всякакво значение за тях. Изглеждали както и преди, но поведението им било необикновено. Най-голямото им постижение било в сетивното възприятие на енергийната същност на нещата. Вършен израз и кулминация на учението им са построените пирамиди в град Тула (Хидалго) – център на Толтекската империя. Там се отдавали на сънувания. С течение на времето, обаче, се омагьосвали от собствените си открития. Впоследствие учението се изопачило и деформирало. Допуснали много грешки, най-голямата от които е, че се опитали да съсредоточат вниманието си върху техники за оказване на влияние над други хора. С това искали да доминират над всички, да притежават целия свят. Друга тяхна грешка е фактът, че обикнали своите съюзници повече от себе си и от себеподобните си. Новите магьосници след 1723 година се постарали да отстранят тези грешки.

Вярванията, култовете и обичаите на толтеките и на народите, живели в съприкосновение с тях

Поводът да потърся тази допълнителна информация за неказаното от Кастанеда относно толтеките² – основоположниците на учението, преподавано от дон Хуан, а също и данни за народите и племената, живели по и около земите на Толтекската империя, са думите на Христа Спасителя:

„Всеки разумен човек като гради къща, копае на дълбоко и слага основите ѝ върху камък, и когато придойде реката, намира на тази къща и водите не могат да я разклатят, защото основата ѝ е върху камък. Неразумният човек съгражда къща върху земята без основи, и когато реката намира на тази къща, тя веднага рухва и срутването ѝ е голямо“. (Лука 6:48-49)

За произхода на американските индианци учените предлагат различни хипотези, най-разпространената от които е, че са се преселили от Азия през Беринговия проток. Това е единственото място в Тихия океан, откъдето се виждат двата бряга на Азия и Америка. Разстоянието е само седем километра и може да бъде преодоляно с примитивни плавателни съдове или да бъде преминато по леда през зимата, когато понякога водата замръзва. Преселението е ставало на етапи и народите постепенно са се разселили из двата американски континента.

Интерес в случая представляват, народите населявали земите на Мексико, Хондурас, Гватемала, северните части на Никарагуа и Коста Рика. Този район се обозначава с един обединителен термин – Месоамерика. За населението на тази територия някои учени изказват хипотезата, че е отделен клон от останалите американски народи и не се е преселило през Беринговия проток, а е дошло по тези земи от потъналият континент Атлантида. Други предполагат, че е пристигнало от Египет. Има и трета хипотеза, според която от Месоамерика са произлезли всички народи и тъй се е развила световната цивилизация. Като свидетелство поддръжниците ѝ цитират индийския историк Вармики от IV век преди Р. Хр., от когото е останал следният текст за едно поробено от толтеките племе – майте: „Майте напуснаха своята родна земя на изток и с корабите си, като религиозни мисионери дойдоха първо в Бирма, Бирмания,

2. толтек означава строител.

и там просвещаваха нагите, от Бирма отидоха в Декан, Индия, и от там пренесоха своята религия във Вавилония и Египет.⁴³ Но кой народ е първият заселник в Месоамерика и кои са създателите на първата цивилизация? По тези въпроси между учените няма единно мнение, те само предполагат. Едни поставят в началото толтеките, други – майте, трети – някои от останалите племена, като олмеките, сапотеките, уестеките, тотонаките, отомите, чичемеките или мешиките (погрешно наричани днес ацтеки). Има и учени, които изказват мнението, че тези народи не са представители на различни цивилизации, а са група хора от едно и също семейство, клони от едно и също дърво – сродни народи със сродно развитие. Тези хора не само са воювали помежду си, но и са живяли заедно, женели се, търгували и имали смесени вярвания, ритуали и паралелни божества. До такава степен развили науките си, че и днес много специалисти се възхищават от познанията им по математика, астрономия, медицина, на календара им и на все още неразчетената им йероглифна писменост. Те живеели в градове-гиганти, в общество с отлично подредена пирамидална класова структура. На върха на пирамидата стоял т.нар. Халач Уиник (Истински човек). Следвали благородниците със семействата си, жреците, висшите военни, търговците, занаятчиите и накрая – селяните и робите. С робство били наказвани престъпниците и неплатилите данъците си. Те работели за обществото – строели домове, храмове и пирамиди, вършели земеделска работа.

В обществото на Месоамерика религията била политеистична (многобожие) и се дележала на две – за висшите сановници и за народа. Първите почитали абстрактни богове, а вторите – божества, свързани с култа към природата, плодородието, животните. Според тази религия небето се крепи на четири богове – банаб, а земята е подкрепяна от змей. Небето се дели на тринадесет части, обитавани от тринадесет добри богове – Ошлахун-ти-ку. Техни антагонисти са девет зли богове от деветте подземни свята – Болон-ти-ку. Те са смъртни врагове на човека. Техен водач е богът на смъртта, наричан с различни имена – Сисан (Зловонящ), Уак Митуп Ахау (Господарят на кръговете). Хун Ахау (Принц на всички демони), Ах Пичили, Ах Пикух (Господар на презподнята), Чум Симул (Господар на смъртта). Той е изобразяван до мъртвия труп на гола жена, яхнал богинята на Луната Ишчел или седнал на трон от кости с отрязана глава в ръце. Живее в най-ниското място (ниво) на подземния свят Шибалба или Меткал. Интересно е, че боговете от двата свята в

3. Богомил Герасимов, „Кукулкан слиза от небето“, стр.29

зависимост от функциите си могат да приемат различни образи и да преминават от единия в другия свят.

Тринадесетте небеса не са разположени едно върху друго, а на стъпала, които се издигат само до седмото небе и след това слизат обратно към земята. По същия начин деветте подземни свята стигат в дълбочина само до петото стъпало и отново се издигат до земната повърхност. Едно от най-почитаните толтекски божества било Кукулкан (Пернатата змия), което майте познавали като Кецалкоатъл, а на езика киче се наричало Гукумац. Според някои учени в индианската „библия“ „Попол Вух“, Пернатата змия символизира водите на сътворението. За други това е великият владетел, жрец и цивилизатор, който през X век напуснал Тула и отишъл при майте, а впоследствие бил обожествен. След култа към Кукулкан най-разпространен бил този към пантеистичното (пантеизъм – обожествяване на природата и стихииите) божество Чак Мол – богът на дъжда, който бил почитан от всички съловия.

Вярата на селяните била предимно анимистична (култ към плодородието). Първа в реда на божествата била богинята на плодородието Тананцин, а след нея – богът на царицата Синтеотъл, на какаото – Ек Чуах, на гората – Кананка и др. Добре развита била и зоолатрията (обожествяване на животни) – игуаната била почитана като бог Ицамна, колибрите – като бог Уитцилопочтли. Култът към ягуара и орела също били широко разпространени.

На голяма почит били някои небесни тела (сабеизъм) между висшите сановници и жреците. Слънцето почитали като бог Ах Кин или като Киниг Ахау. Негова съпруга била Луната – богинята Ишчел. Планетата Венера обожествявали като бог Лахун Чан, а Полярната звезда – като бог Шамане. Имали и богове на занаятите, на числата и на играта покто-пок.

Целият този пантеон от божества бил свързан с човешките жертвоприношения, първите от които произхождат от дълбока древност и били посветени на бога Хобо. Характерна за тях била изключителната жестокост. Жреците вкарвали човека в отворен откъм гърба кух идол и запалвали огън, който горял, докато затвореният вътре се превърнел в пепел. Участниците в ритуала танцували около идола с викове. Жертвите били принасяни за омилюствяване на бог Хобо в случай на природно бедствие. При продължителна суша се извършвали жертвоприношения на бога на дъжда Чак Мол, като предимно жени били хвърляни в кладенци. Много разпространено било и жертвоприношението на бога на слънцето Ах Кин, защото се смятало, че без пускане на човешка кръв то

ще изгуби силата си и ще настъпи краят на света. Когато погребвали Истинския човек, близо до гроба му била поставяна урна с прах от принесени в жертва нещастници, които да го придружават в отвъдните странствания. След играта пок-то-пок победените също били принасяни в жертва от жреците.

За жертвоприношение някои племена купували роби, а други използвали военнопленниците. Богът на войната Тескатлипока непрекъснато призовавал към войни, за да се заловят необходимите пленници. Със същата цел отделни племена се договаряли помежду си за периодично възобновяване на т.нар. цветни войни.

Обикновено жертвоприношението било извършвано по следния начин. Заключвали избрания и двадесет дни обилно го хранели. В определен ден го извеждали и поставяли на върха на храма (теокъл) на жреците. Слагали го по гръб върху каменен жертвеник и върховният жрец (чилан) разтварял гърдите му с обсидианов нож. После изтръгвал сърцето и го поднасял на идола. Трупът, който помощниците на жреца (чакове) изхвърляли надолу по стълбите, в повечето случаи бил разпределян и изяждан от вождовете и приближените им. Имало и доброволци за саможертва. Те пробивали дупки в своя език, в ушите си, мъжкия полов орган, за да пуснат повече кръв за божеството. Този ритуал е описан от мисионера Диего де Ланда – испански хронист от времето на Конквистата.

„Понякога – пише той, – индианците самоволно жертваха собствената си кръв, като нарязваха ушите си на ивици. При други случаи си надупчваха бузите или долната устна, порязваха тялото си или пронизваха езиците си, като прекарваха през тях клонки или шипове, причинявайки си силна болка; понякога си отрязваха горната част от члена. Друг път практикуваха отвратително жертвоприношение, при което се събираха в храма, нареждаха се в редица, всеки правеше дупка в члена си и прекарваха такова количество върви, каквото можеха да изтърпят. И така нанизани и завързани те обливаха статуята на демона със събраната кръв. Онзи, който можеше да изтърпи най-голямата болка, се смяташе за най-голям храбрец.“⁴ До идването на испанците човешките жертвоприношения при народите от Месоамерика достигнали своя връх. През 1511 година експедицията на Валдивия претърпяла корабкрушение. Повечето от доплувалите до брега моряци били заловени и принесени в жертва. През 1562 година Ернан Кортес завладял Мексико. На много от

4. Богомил Герасимов, „Кукулкан слиза от небето“, стр.143

неговите хора им направило впечатление, че на трапезата освен типичните за района ястия като царевица, боб, домати, чушки, тикви и др., имало и човешко месо. Тези сатанински действия накарали испанците да се усъмнят дали индианците са човешки същества. В средата на XVI век главата на Римокатолическата църква папа Павел III пръв оповестил света, че индианците са разумни същества, човеци, и поради това подлежат на спасение като всички Божии чада. Така той сложил знак за равенство между индианци и испанци.

[# Сергей Токарев, „Религията в историята на народите“, стр.156]

Житие на светите мъченици Киприян и Юстина

От Священото Църковно Предание за светите мъченици Киприян и Юстина се знае, че са живяли при царуването на римския император Деций (249–251 г.). Тяхната памет църквата чества на 2/15 октомври. Предполага се, че родното място на Киприян е град Антиохия, който се намира в северната част на Сирия (днес на територията на южна Турция). Той бил от семейство на нечестиви родители, които още от седемгодишна възраст го дали да се обучава на всяка сатанинска лукавост при жреците на езическия бог Аполон. Киприян усвоил жреческото служение и се запознал с философските системи на времето си, а когато пораснал, заминал за Египет. Там се усъвършенствал в дяволската хитрост и бесовските мечтания, като преминал през всички прочути магьоснически школи. Учудвал хората с познанията си в тайните науки. До такава степен овладял природните стихии и енергии, че можел да уврежда благоразтворението на въздуха, да произвежда ветрове, да изпраща гръмотевици и ненавременни дъждове. Умеел да вълнува морската вода и правел всякакви пакости на растенията, животните и хората. Пътешествал из различни страни и вършел всевъзможни „чудеса“, разбира се, с помощта на княза на този свят – сатаната. Накрая се прибрал в Антиохия и продължил да върши своите „чудеса“. Бил много уважаван и почитан от езичниците. Съблазнил мнозина от тях и ги направил ревностни последователи на дявола. Изцяло бил обладан от орелоподобния, но милостивият Господ не допуснал да погине тази душа.

По това време в Антиохия живяла една хубава девица на име Юстина. Тя била дъщеря на езическия жрец Едесий, а майка ѝ се казвала Клеодония. Веднъж влязла случайно в антиохийската църква и чула слово за Христа от дякон Паралий. Словото я впечатлило така силно, че вече нищо не било в състояние да я отлъчи от Господа. Започнала редовно да посещава християнската църква и не след дълго приела кръщение. Успяла да убеди и родителите си в истинската вяра. Баща ѝ бил посветен в презвитерски сан и домът му станал благочестиво християнско жилище.

Веднъж, когато Юстина отивала да се черкува, по пътя я срещнал младеж на име Аглайд, който произхождал от богато езическо семейство и бил известен в града със суетното прекарване на времето си в греховни удоволствия. Пленен от красотата на Юстина, той я спрял и

заприказвал. Предложил ѝ да му стане жена. Но Юстина вече била посветила цялата си любов на Христа и му отказала. Всякак избягвала срещите с него, но Аглаид не се отказал от намерението си и започнал да я преследва, за да я направи робиня на своята похот. Понеже все не успявал се обърнал за помощ към известния в града магьосник Киприян, та с неговите козни да въздейства на сърцето ѝ. Дал му и много пари. Магьосникът използвал всичкото си знание – призовал на помощ блудните бесове и ги отпратил при Юстина, за да възбудят нечиста любов в сърцето ѝ. Но кръстното знамение и Христовото име закриляли девицата. Осъзнавайки безсилието си, Киприян призовал бесовския княз сатаната и го насочил към къщата на Юстина. Сатаната приел женски образ и започнал да разговаря с момичето на Божествени теми, като акцентирал върху християнския брак. Юстина усетила измамата ѝ се прекръстила. В този момент неканеният гост изчезнал като дим от халюциногенна смес. Разгневен от неуспеха си, Киприян се заловил да си отмъсти. Въздигнал вихрушка из улиците на града, изпратил мор по хора и добитък. Изплашеният народ разбрал, че наказанието е от великия магьосник Киприян, понеже девицата не се поддала на желанието му да се омъжи за Аглаид. Всички отишли да я увещават да изпълни волята на магьосника. Тя ги успокоила, като ги уверила, че всичко ще свърши и Господ ще вразуми самозабравилите се Киприян. И действително, след като се помолила, бедствието престанало. Киприян най-сетне разбрал, че нищо не може да победи кръстното знамение и пречистото Христово име. Разкажал се дълбоко и тогава силният му ум и памет, които били насочвани в погрешна посока, му послужили за спасение. Отишъл при християнския епископ Антим и поискал да се кръсти. Епископът прославил Бога за обръщението на прочутия магьосник, но не бързал да го въведе в Христовата църква. Киприян изгорил магьосническите си книги, а епископ Антим го запознал с истините на християнската вяра, подготвил го за верния път, открит от Божия Син Иисус Христос, и го кръстил. След една година го поставил за йерей, а впоследствие за епископ. Девицата Юстина пък въвел в дяконски чин и я направил духовен ръководител на всички монахини в града и околностите.

Въодушевени от пламенната любов към Христа, Киприян и Юстина обърнали хиляди киприянови последователи в християнската вяра и ги кръстили в името на Отца и Сина и Светия Дух. Чрез тях християнството се разпространило и утвърдило в района. Това разгневило противниците и гонителите на християните. За делото на Киприян и Юстина бил информиран областният управител Евтолмий – един фанатизиран

езичник. Разярен, той заповядал да ги хванат и хвърлят в тъмница и да ги мъчат. Но заради вярата си в Христа божиите угодници изтърпели всичко с радост. Накрая Евтолмий ги изпратил в Никомидия, където по това време се намирал император Клавдий. Той ги осъдил на смърт чрез посичане.

Телата на светите мъченици били занесени в Рим, където ги прибрала и погребала една свята жена на име Руфима, роднина на императора.

Учението на дон Хуан в светлината на вярата на светите мъченици Киприян и Юстина

В никоя „свещена книга“ на която и да е религия или окултно учение духовните доктрини не са така ясно изложени, както в Библията. За най-разпространената книга в света се знае, че е писана по различно време и от различни хора, вдъхновявани от Светия Дух. Въпреки различията в характерите и мисленето им, стилът на всички библейски книги е един, защото и авторът е един – Сам Бог (2 Петр. 1:21 и 2 Тим. 3:16). Мнозина злонамерено са се опитвали да навредят на правилната християнска вяра, като си измисляли и писали книги подобни на библейските, обикновено с цел да омаловажат спасителното дело на нашия Господ Иисус Христос. Така например, по времето на апостолските приемници, през първите векове на християнството, иудеи и еретици написали над сто евангелия. Днешните мормони от щата Юта (САЩ), които нахлуха в родината ни след 10. XI. 1989 год., ни предлагат някакъв трети завет на Библията. Когато ги питат, откъде го имат, отговарят, че техният първопастор Йосиф Смит го е получил написан на златни скрижали от един ангел. А на въпроса къде се намират днес оригиналните скрижали, заявяват, че след като Йосиф Смит ги преписал, ангелът си ги взел обратно на небето. Но... човешките измислици са си човешки. И някой трябва да е интелектуално и духовно притъпен, за да се хване на подобни приказки.

Учението на дон Хуан, представено от писателя Карлос Кастанеда, също не излиза извън орбитата на фантазиите. На много от метафизичните въпроси на Кастанеда дон Хуан отговаря с „не зная“, „не мога да кажа“, „нямам представа“. И правилно, защото „Бога никой никога не е видял, Единородният Син, Който е в недрата на Отца, Той Го обясни“ (Иоан 5:30). Къде Го обясни? Разбира се, че в Словото Божие – Библията. Крайно време е хората с духовни интереси да започнат да слушат какво им говори Господ Бог (Лука 9:35), а не себеподобните си, които с нищо не са повече от тях (Ис. 2:22). Св. Антоний Велики (II век) съветва: „Не оставяй Божията воля, за да изпълниш волята на човек“.⁵

В беседите си с Кастанеда дон Хуан на няколко пъти споменава, че древните магьосници постепенно са усъвършенствали учението, докато

5. М. Калнев, „Щит на вярата“, стр.67

придобие днешния си вид. Като всички човешки „духовни“ учения и то търпи развитие. Божията истина е една, тя е вечна и неизменна и се открива на човечеството само веднъж. Докато измисленото от човек е несъвършено и често се оказва погрешно. Впоследствие грешките се поправят, за да се нагоди учението към хорските прищевки. Дон Хуан съобщава, че през 1723 година магьосниците от неговия клан направили съществена промяна в учението. Ясно е, че между изложеното за вярванията и обредите на индианците от Месоамерика до идването на испанците и разпространението на християнството в района и днешното учение има голяма разлика.

По време на една експедиция в Индия се срещнах и разговарях с представители на всякакви хиндуистки секти и течения. Направи ми впечатление, че тези хора се опитваха да подсолят блудкавините на вярванията си с Евангелски цитати. Служеха си с хитрост, като приписваха на несъществуващите си богове качества и свойства, които са притежание на Истинския. Само разменяха имената.

От книгите на Кастанеда научаваме, че много от нагуалите са изпълнявали длъжности в католически църкви. Така те се запознали по-отблизо с християнството и понеже „няма нищо ново под слънцето и всичко, което ще стане, вече е ставало“ (Екл. 1:9), приложили позната вече тактика. Тъй че в реформираното днешно учение има и много християнски нюанси.

От интервюто на журналистката Грациела Корвалан⁶ с Кастанеда се разбира, че той е добре запознат и с други окултни учения. Деветте си книги е писал не за ден и за два, а е имал достатъчно време да преосмисли нещата и да ги гарнира по вкуса на широката читателска публика. Но колкото и да се е старал, основите на учението все пак си остават от времето на човешките жертвоприношения. А и не бива да се забравя, че Кастанеда и други ученици на дон Хуан са се препитавали предимно с парите от печалбата на „бестсельрите“.

При диспут с инославни и иноверци, християнските апологети задават и въпроса за Божествеността на апостолската приемственост на учението, т.е. търсят корените на съответното учение. Знаейки тази подробност, бившият католик дон Хуан представя цяла верига от магьосници, стигаща до дълбока древност. Не се знае, обаче, откъде е получил тази информация. Известно е само, че жреческите книги са били изгорени от испанците. Явно имената на нагуалите се предавали по памет. В

6. Г. Корвалан, „Един разговор с К. Кастанеда“

Евангелието от Лука, глава трета, апостолът е изложил физическото родословие на Исус чак до Адам, като за сведение е използвал старозаветните книги на Библията. И обратното, в Свещеното Предание на Църквата се съхраняват имената на хората от духовната, апостолска приемственост от наши дни до Христа. Още св. Иринеи Лионски (II век) съобщава: „Ние можем да изброим епископите, поставени от апостоли-те в църквите и приемниците им до нас“⁷.

Трябва да има постоянна духовна приемственост от Първоизточника, защото иначе е все едно от прекъснат проводник да протече електричество. Така е и с Божията благодат.

Магьосническата приемственост на дон Хуан се прекъсва до „предвикателя на смъртта“. А след това откъде води началото си? Може би от братоубиеца Каин, или пък от „самосъздалия“ се велик хималайски гуру Бабаджи? Не се знае. А и идеята за няколкохилядолетните „светци“ вече не е модна. И в други религии и учения, много преди Кастанеда да го стори, са залагали подобни сензации на въдиците си. Мюсюлманите от шиитското течение на исляма разказват за хилядогодишния Махди, живеещ някъде в Арабската пустиня. В много от хиндуистките писания се споменава за няколкохилядолетни аскети, обитаващи пещерите на Хималаите. В Библията Господ ясно е казал колко ще бъде продължителен човешкият живот – около седемдесет години (Пс. 89:10). Дори някои от простосмъртните да надвишат тази граница, те все пак рано или късно умират (Пс. 88:49). Със свободната си воля човек може да избира какво да върши – добро или зло, да спазва или не Божиите заповеди, но „той няма власт над духа си... и няма власт над смъртния си ден“ (Екл. 8:8), защото „Във властта на Господа Вседържителя е вратата на смъртта“ (Пс. 67:21). Християнският живот не се измерва в количество, а в качество. Количество търсят само езичниците и свинете.

През краткия си тридесет и три годишен живот Господ Исус Христос извършил толкова работа, че ако всичко е било написано на книги, то едва ли и цял свят би ги побрал. (Иоан 21:25). Ако светите братя Кирил и Методий не бяха положили старание и усилие навреме да съставят буквите ни, сигурно още щяхме да бъдем непросветени и да тънем в мрак. Много от духовниците, избити по време на атеистичната комунистическа власт след 9. IX. 1944 година, са били в творческа възраст. Ако в името на дълголетието бяха проявили слабост и се бяха

7. М. Калнев, „Щит на вратата“, стр.82.

отказали от Христа, то едва ли щяха да бъдат прославени с подвига на мъченичеството. Така че кое струва повече – грам злато или килограм желязо?

По време на проповядването си Исус е ходил открито по синагоги и улици, движел се е из народа и всичко е вършил явно (Мат. 26:55). Дон Хуан и Кастанеда са действали по точно обратния начин и малко хора са знаели кои са те и с какво се занимават. Мнозина симпатизанти на учението изказват мнение, че имената на Хората и местностите в книгите не са истински, а измислени. С каква цел е направено това се разбира от Христовите думи: „Човеците обикнаха повече мрака, нежели светлината, понеже делата им бяха лоши“, тъй като „всеки, който прави зло, мрази светлината и не отива към светлина, а към мрак, за да не бъдат видяни делата му“ (Иоан 3:19-20) и „няма скрито покрито, което да се не открие, и тайно, което да се не узнае“. (Лука 12:2).

По много странен начин – чрез знамение от духа – нагуалите избрали своите ученици. Но какъв е този неопределен дух? В мъглата над Сиера Мадре има много духове. Каква е неговата природа – Божия или сатанинска? Това може лесно да се изясни като се вземат предвид думите на дърводелеца Паблито, един от учениците на дон Хуан, в книгата „Вторият пръстен на силата“. Той разказва по какъв начин е бил посочен от духа за чирак.

„Съдбата ми отреди веднъж майсторът ми да се разболе. И аз трябваше да отида вместо него на пазара, за да направя нови будки за дрехи. Работих около два месеца. Докато бях там, срещнах дъщерята на собственика на една от будките. Влюбихме се един в друг. Направих тезгяха на баща ѝ малко по-висок от останалите, за да се любим под него, докато сестра ѝ обслужваше клиентите. Един ден дон Хенаро донесъл чувал с билки на търговеца, който беше срещу нашия тезгях и докато си говорели, той забелязал, че щандът с дрехите се клати. Вгледал се по-внимателно в него, но виждал само сестрата, която си дремела на стола. Човекът казал на Хенаро, че щандът се клати по този начин всеки ден, горе-долу по това време. На следващия ден Хенаро довел и дон Хуан да види и той клатещия се щанд и наистина той се заклатил. Дошли и на другия ден и той пак си се клатил. На дон Хенаро му станало много интересно, като гледал как се клати щандът и после видял как двама души се любят отдолу. Тогава седнал, за да изчака хората да свършат и да излязат. Искал да види кои са. След малко момичето излязло изпод щанда, но той пропуснал да види мен. Помислил си, че е много странно, че не ме е видял, след като бил твърдо решен да спре поглед върху мен. На

другия ден дошли отново. Хенаро застанал откъм задната страна, а дон Хуан – отпред. Докато изпълзвах отдолу, се сблъсках с Хенаро. Помислих си, че може да не ме е забелязал, защото все още бях зад парчето плат, покриващо малкия отвор, който бях изрязал от едната страна. Започнах да джавкам, за да го накарам да си помисли, че зад завеската има кученце. Той заръмжа и залая дебело в отговор и аз наистина си помислих, че навън има голямо, разярено куче. Уплаших се и се спуснах от другата страна, но се натъкнах на дон Хуан⁸.

След тази случка Паблито вече бил нарочен за чирак. А какъв е произходът на духа, който го е посочил, докато е нарушавал седмата Божия заповед, всеки сам може да се досети.

Веднъж избран, чиракът трябва да започне да се усъвършенства под ръководството на нагуала. Колкото и да се старее човек, без Божия помощ едва ли ще успее. Господ ни казва: „Без мен не можете да вършите нищо“ (Иоан 15:5). Нима дон Хуан може да се сравни с Христа, Който ни предупреждава: „Никого не наричайте свой учител, защото един е вашият Учител – Христос“ (Мат. 23:8), защото „След Мене ще дойдат много лъжеучители“ (Мат. 7:15), но „не бойте се. Аз съм с вас до свършека на света“ (Мат. 28:20). Едва ли дон Хуан – човекът, на чиято съвест тежи убийство и който избира учениците си по време на блудство, може да бъде учител.

В лъжливите религии, последователите на които се стремят да достигнат до Бога без Божията Иисус Христова помощ, обикновено си служат с помощни средства за ускоряване на обучението. Нямащите благодатна връзка с Вечния Първоизточник просто нямат друг избор, освен да търсят помощ от творенията вместо от Твореца. Но, за съжаление, по този начин те никога не достигат истинската Цел, а само до онази, за която казват, че е ненаситна, т.е. до ада.

В духовните учения, които произхождат от районите на Месоамерика и Югоизточна Азия, употребата на наркотици от привържениците им се счита за нещо обикновено и нормално. Напоследък сектантите у нас вместо да се завърнат в лоното на свято отеческата си вяра, за да намерят там това, което търсят, в отчаянието си, за жалост, и те прибегват до опиати. На всички са известни последиците, които наркотиците предизвикват в човешката психика. Употребата им е не само вредна, но и много често завършва със смърт. В ранните етапи на чиракуването си кастанедистите прибегват предимно до помощта на вече споменатите

8. К. Кастанеда, „Вторият пръстен на силата“, стр.88

три халюциногенни растения. В книгата си „Една отделна реалност“ Кастанеда е описал състоянието, в което е изпаднал след пушенето на халюциногенната смес.

„Дон Хуан спокойно напълни лулата си със сместа за пушене, запапи я и ми я подаде. Не изпитвах страх. Веднага ме обгърна една приятна сънливост. Когато изпуших цялото количество, дон Хуан прибра лулата си и ми помогна да стана... Направих една крачка, но краката ми се подгънаха. Не усетих никаква болка, когато коленете ми се удариха в земята. Дон Хуан ме хвана за ръка и ме изправи на крака... Сякаш бях побит в земята. Опитах се да пристъпя с десния си крак и едва не загубих равновесие. Дон Хуан хвана подмишницата на дясната ми ръка и лесно ме побутна напред, но краката ми не ме държаха и щях да падна по лице, ако дон Хуан не го беше предотвратил, хващайки ме за ръка. Накара ме да се облегна на него, като ме държеше за дясната подмишница. Не можех да усетя нищо, но бях сигурен, че главата ми е на неговото рамо. Виждах стаята в наклонена перспектива. В тази позиция той ме дотъртри до верандата. Обиколихме я два пъти – нещо крайно болезнено. Накрая тежестта ми стана толкова голяма, че той ме пусна на земята... Имах неопределено усещане за слабост и отчаяние. Исках да стана. Казвах «горе» отново и отново, сякаш това е магическа дума, която ще ме накара да се движа. Нищо не стана. Получих пристъп на фрустрация⁹ и сякаш ме прихванаха дяволите. Исках да бия главата си в пода и да плача. Изживях мъчителни мигове, в които исках да се движа или да говоря, а не можех нито едното, нито другото. Бях истински неподвижен, парализиран.“¹⁰

В същата книга Кастанеда разказва за въздействието на пейота върху един от учениците на дон Хуан, Елихио:

„Беше девет часа в събота вечерта. Дон Хуан седеше пред Елихио в центъра на рамадата на къщата на Лусио. Той постави своята торбичка с пейотени пъпки между тях и пя, леко поклащайки тяло напред-назад... Взе една пейотена пъпка и я предложи на Елихио и му нареди да я дъвче много бавно... След като сдъвка и десетата си пъпка, Елихио се тръшна напред и тялото му се удари в земята. Той се търкулна наляво и конвулсивно се раздруса. Мята се, трепери и стена повече от час, докато лежеше на земята. Тялото на Елихио зае изправена поза. Той легна на дясната си страна с лице към мен и ръце между краката. Тялото му

9. фрустрация – психично състояние, характеризиращо се с разочарование, раздражение, тревога, отчаяние в резултат на неудовлетворена потребност.

10. К. Кастанеда, „Една отделна реалност“, стр. 116

направи мощен скок и той се обърна по гръб с леко извити крака... Постепенно движенията му станаха буйни. Ръцете му осезаемо вибрираха и се движеха нагоре и надолу като бутала. В същото време дланите му се въртяха от китките, а пръстите му потрепваха. Накрая скочи и започна да пищи отчаяно, преди да се сгромоляса на земята.¹¹

След тези примери за въздействието на халюциногенните растения вероятно никой родител не би желал да види детето си в такова положение.

Чрез навлизането в такива ненормални състояния, които могат да се нарекат игра с огъня, кастанедистите целят придобиване на енергиен съюзник. Лично дон Хуан предупреждава, че влизането в контакт с тази сила е много опасно. Кастанеда разказва как дон Хуан и неговият учител Хулиан за първи път са влезли във връзка със съюзници. Хулиан бил наказан от съюзника да се самозапали. Той го сторил и като по чудо останал жив. Дон Хуан пък бил блъснат от силата в купчина горящи дърва. Явно е, че тези съюзници отварят вратите на ада. Човек изгубва контрол над себе си и попада под влиянието на тъмните сили, които по този начин се стремят да го унищожат. Евангелист Марк пише как веднъж някакъв мъж довел сина си, обладан от подобни сили при Исус и Му казал, че „много пъти духът го хвърляше и в огън, и във вода, за да го погуби“ (9:22).

Трите халюциногенни растения, дори и да оказваха някакво положително влияние върху човека, виреят в Мексико и от тях е „облагодетелствано“ само местното население. Пред хората от другите части на планетата, които биха пожелали да ги опитат, има две възможности: или да посетят Мексико, или тази страна да стане световен износител на халюциногенни растения. Така мексиканската икономика сигурно значително би се подобрила, но изглежда тези, от които зависи осъществяването на подобна възможност, не са помислили за нея... Един ревностен почитател на Кастанеда у нас твърдеше, че татулът (*Datura Stramonium*), който расте в Странджа и Сакар планина може да въздейства на човека по същия начин, както пейотът. Преди две години той замина за Странджа, за да си набере татул за дъвчене и оттогава повече не го видях.

Словото Божие строго забранява употребата на средства, които изваждат човека от обичайното му състояние на трезво съзнание. Библейските назореи (хора, посветили живота си на Бога) по всякакъв начин се пазели да не нарушат Господнята воля (Числа 6 и Деян. 22:8). От

11. К. Кастанеда, „Една отделна реалност“, стр.56

Евангелието на св. ап. Лука научаваме, че св. Иоан Кръстител е бил велик пред Господа, защото не е пиел вино и ракия (1:15-16). Св. ап Павел предупреждава, че винопийците не ще наследят Царството Божие (1Кор. 6:10). А колко по-вредни и умопомрачаващи от алкохола са наркотиците? На християните, които търсят спасение, не са необходими мощни средства, водещи доникъде. Те се спасяват най-вече с вяра в Бога. Евангелист Иоан пише: „Бог толкоз обикна света, че отдаде Единородния си Син, та всеки който вярва в Него да не погине, а да има живот вечен“ (3:16).

За повярвалите в Господа и утвърдилите се във вярата християни няма нищо невъзможно (Марк. 9:23). Христос казва: „Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина премести се отука там и тя ще се премести...“ (Мат. 17:20). Веднъж когато Исус пътувал по море с учениците си, се разразила толкова голяма буря, че вълните започнали да прехвърлят кораба и да го пълнят с вода. По това време Христос бил заспал. Учениците Му изплашени, Го събудили, казвайки Му: „Учителю, нима не те е грижа, че загиваме?“ а Той, като станал, укротил вятъра и казал на морето: „Млъкни, престани!“ И вятърът утихнал, и настъпила голяма тишина (Марк. 4:37). Властта, която Творецът има над природните сили, е дал и на вярващите в Него: „Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, делата които Аз върша, и той ще ги върши; а и по-големи от тях ще върши“ (Иоан 14:22). И още: „Ето давам ви власт да настъпвате на змии и скорпии и на всякаква вражеска сила и нищо няма да ви повреди“ (Лука 10:19). Нищо не може да навреди на силния във вярата християнин – нито негативни места, нито предмети с отрицателна енергия. По-слабоверните просто потъват в морето, както начинаещият ученик Петър (Мат. 14:29-30). Ако някой изпадне в подобна ситуация, друг трябва да му помогне, така както Господ подал ръка на давящия се Петър. Ако маловерен си построи с много труд и желание къща на лошо място без да знае това и някой ясновидец или радиестезист¹² дойде и му го каже, то нима човекът трябва да напусне или да разруши къщата си? Разбира се, че не. Православната църква препоръчва преди да бъде населен, новопостроеният дом да бъде осветен. Така вредните влияния на негативните енергии и демонските сили се неутрализират и новодомците могат да бъдат напълно спокойни за в бъдеще.

12. Радиестезия – не съвсем точно учение за енергиите, чрез методите на което с помощта на багета или махало понякога се откриват геопатогенни зони, полезни изкопаеми, подпочвени води, заболявания и др. Води началото си от древен Египет и е отречено като безполезно от Църквата още през Средновековието.

Не всичко от учението на дон Хуан е за отхвърляне, защото, излагайки го в книгите си, Кастанеда е направил една голяма смесица от религии, окултни учения, психология, философия, ненаучна фантастика и какво ли още не. Населението по блатистото поречие на Луда Камчия казва: „Всяка жаба е царица на гъола си и в него да си крика“. Възможно е да има елементи от една наука или религия в друга, както има много допирни точки между философията, психологията и религията да речем. Но психологията си е психология, философията – философия, и там, където са пределите им, продължава християнството.

За духовното зрение, за което пише Кастанеда, се говори във всички религии. Неговото състояние е латентно в човека и различните вярвания предлагат всевъзможни изкуствени методи за активизирането му. Но ако не е духовно готов, индивидът получава повече вреда, отколкото полза при такова задействане. Всъщност виждането и гледането сами по себе си са нищо – с едното се възприемат нещата от духовния свят, а с другото от физическия. След чернобилската катастрофа на много хора от региона, попаднали под въздействието на радиацията, се отвори преждевременно третото око и те придобиха екстрасензорни способности. Едни започнаха да печелят и да трупат пари от незаслужената си дарба, други търсеха слава, а някои, като Кастанеда, се опитаха да докажат отдавна известни неща. В едната Богооткровена религия Всевиждащият Бог (Пс. 138:16) може да отвори духовното зрение на някого, но само ако реши, че е дорасъл и че му е необходимо. По време на старозаветната война между Сирия и Израил сирийският цар изпратил войска, за да хванат пророк Елисей. Като видял колко много войници са обградили града, слугата му се изплашил и го попитал какво ще правят, а Елисей му отговорил: „Не бой се, защото ония, които са с нас, са повече от ония, които са с тях... Елисей се молеше и думаше: Господи! отвори ми очите, за да види. И Господ отвори очите на слугата и той видя, и ето цялата планина пълна с коне и огнени колесници около Елисея“ (4 Цар. 6:16-17). В първото си Послание към Коринтяните св. ап. Павел пише, че Бог надарява светиите още приживе с различни дарби (12:1-4). „Всеки си има своя дарба от Бога, един – тъй, друг – инак“ (7:7). Св. Иоан Лествичник също казва, че виждането е дар от Бога. Според преподобния отец Симеон Нови Богослов „Ако Господ на някой човек даде нещо не навреме, то от такъв дар няма да има полза, а вреда“ (Слово 15:2); и продължава: „Бог няма нужда от труда и потта на каещия се, но затова, като получи благодатта Божия без труд, да не я пренебрегне, както преди, за да не бъде осъден вечно да гори в неугасимия огън на ада“ (Слово

37:16). Демоните причиняват духовно помрачение на неподготвените, все още подвластен на греха човек, ако отвори духовното си зрение, а грехът му пречи да вижда право и безпогрешно и той започва да приема за истини призраци и фантазии. Една от съоснователките на теософското общество, Елена Блаватска, твърди, че всеки, който вижда в отвъдното над 50%, е ясновидец. Но всъщност някой може да вижда и 99% и пак да не е такъв, защото в него няма Божий Дух, защото само Бог е всевиждащ. Такива ясновидци приличат на екстрасенсите, които могат да лекуват по пет, десет или петнадесет болести – и никой от тях всичките. Единствено Творецът на тялото може да лекува всичко – и телесно, и духовно. Без съмнение виждащите и екстрасенсите са служители на дявола, тъй като само той дава лесни и неефективни дарби, без да иска от хората старание за очистване от греховете. Христос ни поставя задължително условие – да бъдем чисти по сърце, за да видим Бога (Мат. 5:8). Имало е много грешни хора, които по един или друг начин са отваряли духовното си зрение. Още пророк Моисей е казал за тях, че са гнусота пред Господа и измежду божия народ изобщо не е трябвало да има такива (Втор. 18:9-15). Повредените от греха ясновидци не виждат ясно, а като през мъгла. Забележително е, че едни и същи неща виждат по различен начин. Прогледналите от школата на дон Хуан твърдят, че обикновените хора излъчват жълтеникавобяла светлина с яйцевидна форма, чародеите излъчват светлина с цвят на кехлибар, а жените-чародейки – със зеленикав оттенък. Според окултиста Йога Рамачарака цветът на аурата не е постоянен, а променлив – мени се в зависимост от характера, мислите, чувствата и здравословното състояние на човека. Когато умът е обхванат от силна страст, чувство или вълнение, цялата аура поема цвета, който им съответства. На гневливия аурата е червена, на влюбения – розова, на страхливия – сива, завистливият притежава зелена аура, сребролюбецът – кафява, горделивият и злобният са съответно с оранжева и черна, а интелигентният и религиозният – с жълта и синя. Тези цветове влизат в безкрайни комбинации. Болест може да се установи не по дължината на излъчващите енергийни фибри, а по цвета на аурата.

Теософът Чарлз Ледбитер отрича всичко това като предлага теза, според която във всяко енергийно тяло има известни центрове на сили, които на санскритски език се наричат чакри. В превод думата означава колело или въртящ се кръг. Те са седем на брой, подредени са в гръбначния стълб и всяка от тях излъчва свой цвят. Първата чакра се намира на нивото на опашната кост и е с огненочервено сияние, втората е четири пръста по-нагоре и с оттенъци на червена боя, третата е на нивото на

пъпа и е с жълт цвят, четвъртата – на сърцето, е със златист цвят, петата – на щитовидната жлеза, е със светлосив цвят, шестата е синя и е на ме-дулооблонгата, а два пръста над темето е седмата чакра, която е бяла. Енергията на всяка чакра се върти вълнообразно-кръгово на нивото на местоположението ѝ, а не в зоната около пъпа. Според това учение човешката аура наподобява дъгата.

Един новоизлюпен банкер веднъж ми каза, че еднакво трудно е да се поддържа съзнанието в бедност или богатство. За кастанедистите, както вече отбелязахме, център на съзнанието е асамблиращата точка, която се намира на повърхността на енергийния двойник, на разстояние около шестдесет сантиметра назад от върха на дясната лопатка. С промяната на местоположението ѝ се променя и възприятието. Хилядогодишният „предизвикател на смъртта“ знаел как да я достигне и задържи в стотици положения. Той научил всеки нагуал от приемствената магьосническа линия на дон Хуан да я премества на определен брой позиции: Себастиан на десет, Сантистепан на седем, Лухиан на петдесет, Росендро на шест, Елиас на четири, Хулиан на шестнадесет и дон Хуан на две. Общо деветдесет и девет са позициите, които тази линия познавала. На осемте нагуала, предшествали Себастиан, не били известни характерните процедури с промените на точката.

Йога философията учи, че чакрите са центрове на съзнанието. Ядрото им е свързано с енергията Кундалини, която се намира в латентно състояние около опашната кост на енергийния двойник. Според Сахаджа Йога чакрите са шест на брой: Муладхара, Свадхищана, Манипура, Анахата, Вишудха и Аджна. Седмата, Сахасрара, е открита от разпространителката на учението Шри Матаджи Нирмала Деви. Според Шиам Сундар Госвами, в учението Лайа йога чакрите са тринадесет – освен изброените има още шест – Хрит, Талу, Манас, Инду, Нирвана и Гуру чакра. Според школата на Сант Мат пък са осемнадесет, като към изброените се прибавят безименен двулистен лотос, шестнадесетлистен лотос, Грикути, Парбрам, осемлистен лотос, Махха сунна и Суфанг и четири духовни сфери. Чакрите Манас, Инду и Нирвана се броят за една. И четирите сфери: Сатта лока, Алакх лока, Агаси лока и Анами. Ани Безант споменава в книгите си за още три чакри, които се намират надолу от нивото на опашната кост. Всички тези приказки приличат на анекдота за тримата глупаци – студенти по медицина. На изпита по анатомия първият твърдял, че човек има три бъбрека, вторият – че са четири, а третият бил убеден, че е само един.

Как точно изглеждат и какви в действителност са тези неща Господ

Бог не е пожелал да открие на уповаващите се Нему, за да не се отвличат по незначителното в пътя към спасението. Хората се появяват на този свят, за да се усъвършенстват по съвета на Господа, Който говори: „Бъдете съвършени, както е съвършен и Небесният ви Отец“ (Мат. 5:48). Чрез спазване на Божиите заповеди и очистване от греховете вниманието да се насочва към Твореца, а не към творенията. Да се съзерцава Вечния, а не временното. Защото, впрочем, на техники за виждане в преходното е обучавал учениците си по земите ни още Орфей, а в по-ново време и Петър Дънов. И от всичко това какво – като будистите от традицията тхеварада, които гладуват по един месец, без да знаят защо?

С учението си за тонала и нагуала дон Хуан още веднъж доказва, че не вижда и не схваща правилно същността на нещата. А и преводачите с приблизителните си преводи допълнително ги усложняват. При положение, че тоналът се отъждествява със съзнателното, то нагуалът, както е описан от Кастанеда, по своята същност и действие не може да се отъждестви с безсъзнателното, а по-скоро със свръхсъзнателното. Ако приемем публикуваният превод, трябва да приемем двете същности не само като несамостоятелни и като изявяващи се независимо, всяка в своята сфера на влияние, но и като взаимозависими, дори, ако може така да се каже, като преливащи една в друга. И те вече не са две, а три – свръхсъзнателно, съзнателно, безсъзнателно. А ако отхвърлим този превод, описанието на Кастанеда за тонала и нагуала е логически правилно построено и не си противоречи. Но си остава в областта на човешките науки. Като прониква в отвъдното и се опитва да го разбере и обясни с ограничения си човешки разум, дон Хуан допуска малка грешка, а понякога и най-малкото камъче може да обърне колата. В случая това е поставянето на Бога на „покривката на масата на тонала“. Има много хора, които твърдят, че са християни, без изобщо да знаят какво изповядват. Ако Кастанеда и дон Хуан бяха поне малко запознати с библейските теми, до които се доближават, щяха да си останат католици.

В идеалния свят няма нищо приблизително. Ако един болт от атомен реактор, направен от французите е дълъг три сантиметра, от американците – два, а от руснаците – четири, но въпреки това централата може да функционира нормално, то в духовния свят всичко е точно и тази точност ние наричаме догмат. Догмат например е, че Бог е един по същество и троичен по Лица, а също и че до Отца може да се достигне само чрез Сина посредством Светия Дух. Който твърди нещо друго, просто говори неверни неща, както не е вярно, че Иван има пет очи, шест уши и седем ръце. Всички, които познават Иван ще се изсмеят на това,

защото знаят и са повече от сигурни, че той има по две очи, уши и ръце.

Ако сам Бог не се бе открил на хората чрез Словото Си, записано от Неговите пророци и апостоли, щяхме само да се догаждаме за отвъдното и да се движим чрез напипване, като в тъмна стая, подобно на „светците“ от останалите религии.

Словото Божие учи, че Бог, безначален и безкраен Дух, съществува в три Лица – Ипостаси. Според ясното свидетелство на Св. Писание Бог е същество, единно по божествено естество проявено в три Лица, които притежават едно и също естество. Лицата се отличават помежду си само в това, че всяко от тях самосъзнава Себе Си като отделно Лице, което не е тъждествено на другите две. Същевременно те имат самосъзнанието, че им е присъщо едно единно, неделимо божествено естество. Догматът за Троичността на Бога може да се разбере по-лесно по пътя на аналогите. Една ясно изразена аналогия се среща в пространното житие на св. Константин Кирил философ. Той разяснява св. Троица на сарацините, като сравнява триличния Бог със слънцето. Както в слънцето има три неща – кръг, светлина и топлина, така и Бог е троичен. Отец е подобен на слънчевия кръг, понеже кръгът няма начало и край. Както от него излизат светлина и топлина, така и от Отца се ражда Сина и произхожда Дух Свети.

В Стария Завет истината за Св. Троица е само загатната под една или друга форма, поради духовната незрялост на човечеството от онова време. След възплъщението на Второто Лице, тя добива пълен израз в Новия Завет. В книгите си старозаветните писатели означавали Божието име с тетраграма, която при четене на свещените текстове не се произнасяла, защото Бог Отец като безначален е неописуем и неизразим. Едва след като приел човешки образ, Името Му започнало да се произнася. С физическото Си раждане от Света Дева Мария Синът не се отделил духовно от Отца. В Евангелието на св. ап. Иоан Той го потвърждава: „Аз и Отец едно сме“ (10:30), и още: „... евреите искаха да Го убият, защото наричаше Бога Свой Отец, като правеше себе си равен Богу“ (Иоан 5:18). Синът е Този, Който твори видимия и невидимия свят (Иоан 1:15), но не Сам, а ведно с Отца: „Истина, истина ви казвам: Синът нищо не може да твори сам от Себе си, ако не види Отец да твори, защото, което твори Той, това твори също и Синът“ (Иоан 5:19). Бог Отец има всички съвършенства и Синът, като равен с Него, също ги има: „Всичко що има Отец е Мое“ (Иоан 16:15) и „всичко що има Сина е и на Отца“ (Иоан 17:10). Синът, както и Отец, е вечен (Иоан 8:58), самобитен (Иоан 5:26), всеприсъстващ (Иоан 3:13), неизменен (Евр. 1:10-12), всезнаещ

(Мат. 11:27), всемогъщ (Иоан 10:27-29).

По свойствата и действията си Св. Дух е неразделно съединен с Отца и Сина, защото „където е Духът Божий, там е Бог“ (1 Иоан 4:13). Той изхожда от Отца чрез Сина и е този, Който е направил Св. Писмо боговдъхновено, като е говорил чрез пророците и апостолите. Бидейки в човека, Той е неразделен с Отца и Сина. Св. ап. Павел разяснява: „... не знаете ли, че сте храм Божий, и Духът Божий живее във вас“ (1 Кор. 3:16). А Христос казва: „Ако някой Ме люби, ще спази словото Ми; Мойят Отец ще го възлюби, и ще дойдем при него и жилище у него ще направим“ (Иоан 14:23). След Възнесението на Христа (Деян. 1:9-10) се изпълнило обещанието Му: „А кога дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца – Духът на истината, Който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мене“ (Иоан 15:26). И на петдесетница Духът Го заменил, като слязъл и изпълнил светите апостоли (Деян. 2:4). Между вечното изхождане на Св. Дух като битие и временното Му изхождане към тварите има разлика – Св. Дух се изпраща в света от Отца чрез Сина. Отец изпраща Духа като вечно изхождащ от Него; Синът Го изпраща като Богочовек, възприемащ Го от Отца, придобил това право със своите кръстни заслуги. Бог е не само трансцендентен, но и иманентен – Той е едновременно вън от света и в света, вън от човека и вътре в него.

Сътворен по образ и подобие Божие (Бит. 1:27), човекът е и храм Божий: „И създаде Господ Бог човека от земна пръст и вдъхна в лицето му дихание за живот; и стана човекът жива душа“ (Бит. 2:7). Като имат предвид този стих и Христовите думи: „Не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; а бойте се от Оногова, Който може и душата и тялото да погуби в геената“ (Мат. 10:28), светите отци учат, че човек по своята същност е двусъставен (дихотомия). Той има две природи – телесна и духовна. В посланието на св. ап. Павел до евреите на пръв поглед става дума за трисъставност (трихотомия), „Защото словото Божие... прониква до раздяла на душа и дух“ (4:12). Като се позовават на тези думи, някои считат, че човек едва ли не има безброй духовни тела, подобни на люспите на лука. Душата и духът не са две субстанции, а две страни от една духовна природа. Те могат да се уподобят: душата – на човек в младежка възраст, а духът – на човек в зряла възраст. Има разлика между душевен и духовен човек. Душевният е нееволуиран, с притъпено и неразвито духовно зрение, а духовният е озарен от Бога и притежава висше знание. В антропологичния смисъл на думата духът означава духовно-разумното начало в човека. Той е непрекъснато възникващ и развиващ се. Духът, това е същата душа, която се е

разстроила след грехопадението на прародителите ни и която се е преобразила и обновила с помощта на Св. Дух. Изпълването със Св. Дух няма нищо общо с разтърсването на тялото от нагуала и изместването на тонала. Господ Исус ясно казва: „... игото ми е благо, и бремето леко“ (Мат. 11:30). В Стария Завет четем за срещата на св. пророк Илия с Бога: „И каза му Бог: излез и застани на планината пред лицето Господне; и ето, Господ ще мине, и голям и силен вятър, който цепи планини и събаря скали пред Господа; но не във вятъра е Господ, след вятъра – земетръс, но не в земетръса е Господ; след земетръса – огън, но не в огъня е Господ; след огъня – лъх от тих вятър и там е Господ“ (3 Цар. 19:11-12). Душата, съединена с Бога, е спокойна и кротка. За Боговицеца Моисей се казва, че говорил с Бога лице в лице (Иzx. 33:11), защото бил най-кротък между човеците (Числа 12:3). Именно с лице се изявява Бог, а не с глава на орел. Като образ и подобие Божие, ние хората имаме същото лице, каквото и Бог. Е, вярно е, че измежду духовно деградиралите люде, прекъснали общението си с Бога, се срещат всякакви демонски изчадия с извратени физиономии, които по-скоро напомнят различни видове от животинското царство. Но колкото и отдалечаването от Всевишния да е повредило лицето, все пак Божият образ си остава в него и всеки може да различи човешкото лице от орловото. И обратното – духовно усъвършенстващите се все повече и повече се разхубавяват. В Деянията на св. апостоли за св. арх. Стефан се казва: „И всички, които седяха в синедрiona, се вгледаха в него и видяха, че лицето му беше като лице на Ангел“ (6:17). В двата Завета има много места, които свидетелстват, че Вечният приема форма на човек с лице, а не на нещо, което прилича на орел, както е видяно и описано от древните магьосници. Разказвайки едно от виденията си пророк Исаия пише: „В годината, когато умря цар Озия, аз видях Господа, седнал на престол висок и издигнат“ (Ис. 6:1), като преди това Господ му казал: „Кога дохождате да се явите пред лицето Ми...“ (Ис. 1:12). В четвъртата книга Моисеева четем: „Да обърне Господ към тебе лицето Си...“ (Числа 6:26). Свидетелства намираме и в Псалмите: „Господ е праведен – обича правда; лицето Му гледа праведника“ (Пс. 10:7); „Пълна радост е пред Твоето лице“ (Пс. 15:11); „Аз пък ще гледам с правда на Твоето лице; кога се събуждам с Твоя образ ще се насищам“ (Пс. 16:15). Слезият от небето Син Божий потвърждава тези думи: „Гледайте да не презрете одного от тия малките (децата), защото казвам ви, техните Ангели на небесата винаги гледат лицето на Моя Отец Небесен“ (Мат. 18:10). Изхождайки от собствен опит, св. Ионан Богослов обещава на христовите последователи: „Победителите ще

видят лицето Му, а името Му ще бъде на челата им“ (Откр. 22:4). А дали Божието лице е обгърнато, подобно на Орела, с огромна тъмнина и мрак? Отговор на въпроса има в един от Псалмите: „Мнозина думат: кой ще ни покаже добрини? Яви ни светлината на лицето Си, Господи!“ (Пс. 4:7). И още един красноречив отговор, който се съдържа в Първото Послание на св. ап. Иоан: „Бог е светлина“ (1:15). Много от светите отци, удостоени да видят Господа, говорят същото. Св. Андрей юродив ради Христа, разказва на своя приятел Никифор: „Видях в рая моя Господ, както някога пророк Исаия Го е съзерцавал, седящ на висок престо­л обкръжен от серафими. Той бе облечен в червена одежда. Лицето Му бе пресветло и очите Му любвеобилно ме гледаха.“¹³

Православните светии изясняват, че след смъртта си човек не се насочва директно към човката на някакъв си Орел, за да бъде консумиран. Той преминава първо през т.нар. митарства, като душата, след излизането ѝ от тялото, бива поемана от Ангела закрилник, даден на човека от Господа по време на кръщението (ако, разбира се, е кръстен). Преминаването на всяко митарство е свързано с опитите на демоните да го отбият, като му напомнят за неизповяданите и непростени грехове, извършени по време на земния му живот. Митарствата, през които Ангелът превежда смъртника, са двайсет на брой. Първото митарство се отнася до празнословието и сквернословието; второто до лъжата; третото до осъждането и клеветата; четвъртото до чревоугодничеството и пианството; петото и шестото се отнасят до леността и кражбите; седмото до сребролюбие­то и скъперничеството; осмото митарство е свързано с лихварството; деветото с неправдата и самохвалството; десетото, единадесетото и дванадесетото – със завистта, гордостта и гнева; тринадесетото и четиринадесетото митарства – със злопомненето и разбойничеството; петнадесетото митарство се отнася до магьосничеството, баянията, отравянето и извикването на духове; шестнадесетото, седемнадесетото, и осемнадесетото митарства се отнасят до блудството, прелюбодеянието и содомския грях; деветнадесетото – до идолослужението и всякаква ерес, двадесетото митарство – до немилосърдието и жестокосърдечието. На всяко от тези митарства душата трябва да даде отчет за греховете си, на всеки от които съответства демон мъчител. Ако душата премине безпрепятствено през всички митарства, тя е освободена от връзките на собствените си грехове и полита към Царството Божие. Но ако се намери у нея неразвързан грях, тя чува страшния глас: „Да се вземе нечестивия да

13. Арх. Серафим, „Беседи за живот след живота“, част 2, стр. 208

не види славата Господня“ (Ис. 26:10). Тогава Божият Ангел я оставя, за да я вземат орелоподобните демони, които я низвергват в мрачната и тъмна част, в мястото на преизподнята и адските тъмници.

С учението за съзнателното сънуване и преминаването през вратите на Вселената древните магьосници се доближават, но не съвсем точно (както и във всичко останало), до истинското Божествено откровение. И това е едно от нещата, които карат глупците да си мислят, че всички духовни пътища водят до Бога. Да, но Бог не е Рим. Напускането на тялото посредством съзнателното сънуване не е нещо ново, както го представя Кастанеда. То се осъществява и в много други езически религии. Нашите богомили също са учили, че сънуванията са Божии откровения. Но... за „съжаление“ вече никой не си спомня за болната им мистика. Съзнателното сънуване не е чиста работа. Кастанеда пише, че по време на някои сънувания чувствал тежест и не можел да се помръдне, бил напълно неподвижен и се будел с викове. Друг път бил тласкан към меланхолия, чувство за липса на смисъл и даже суицидна депресия (депресия, която тласка към самоубийство). Много често сънуващите се събуждали голи по улици и други места. (Представяте ли си – сутрин ставате, отивате в банята, за да вземете душ и във ваната виждате един гол богомил!). Благодарение на сънуванията си Кастанеда достигнал до моменти, в които подобно на другар от недалечното минало започвал трудно да различава сънищата от действителността. Светите отци предупреждават, че без Божия закрила и ръководство човек не трябва да напуска съзнателно тялото си, тъй като съществува опасността то да бъде обсебено от някой демонски дух и притежателят му да не може вече никога да се завърне в него. При такова нещастие отците препоръчват свети Василиевите молитви, но не всеки духовник се наема да извърши екзорцизъм (изгонване на духове). Кастанеда също пише за обратното завръщане – при невнимание по време на сънуване неорганичните същества, които уж сами по себе си са нито добри, нито зли, могат да отнесат сънуващият в светове, в които да остане завинаги. Но нека наречем нещата с истинските им имена. В духовния свят няма неутрални същества, които да са нито добри, нито зли. Освен това злото не е само брънка в човешкия разум, както твърди Кастанеда. В отвъдното всичко е точно разграничено – то е или само добро, или само зло. Св. Писание ни открива, че в началото всички сътворени от Бога Ангели (от гр. вестители) били добри. Господ ги сътворил, за да изпълняват волята Му. Но част от тях се възгордели, отделили се от Него и започнали да не Му се покоряват. Св. ап. Иуда говори за ангели, които „не опазиха своето

началничество, а напуснаха жилището си“ (Иуда 1:16). Смислът на тези думи е, че падналите ангели отначало са били добри, а впоследствие са станали зли по собствена воля. С отделянето си от Бога те до такава степен извратили естеството си, че станали изцяло зли. Наричат се още и дяволи (от гр. лъжец, клеветник), защото се стараят по всевъзможни начини да подлъжат хората, за да попречат на спасението им. Господ Иисус Христос нарича дявола баща на лъжата и човекоубиец. Разобличавайки невярващите евреи, Той казва: „Ваш баща е дяволът; и вие искате да изпълните похотите на баща си. Той си беше открай човекоубиец и не устоя в истината, понеже в него няма истина. Кога говори лъжа, своето си говори, защото е лъжец и баща на лъжата“ (Иоан 8:44). Верните на Бога Ангели останали да изпълняват волята Му. Така например евангелистът св. ап. Лука съобщава, че архангел Гавраил бил изпратен от Бога при Света Дева Мария да ѝ възвести, че ще роди Спасителя на света (Лука 1:26-35). Същите тези Ангели предпазват християните от вредите на дявола и им помагат по пътя на спасението (Евр. 6:7). Числото на добрите е неизброимо. Във видение пророк Даниил забелязал: „Бидоха поставени престоли, и седна Стария по дни... хиляда хиляди Му служеха, и десетки хиляди по десет хиляди стояха пред Него“ (Дан. 7:9-10). Според Св. Писание падналите също са твърде много. Спасителят изгонвал от болните легиони бесове (Лука 8:30). И едните, и другите са безплътни безполови същества.

Сътвореният от Бога човек отначало бил съвършен и добър. Злото в човешката душа било привнесено отвън и това станало след като сатаната изкушил Адам и Ева и се появил грехът. Като следствие те се отделили от Бога и напуснали рай. Родили им се деца – Каин и Авел. Зачатъкът на злото се предал и на тях и веднъж, поради завист, Каин убил брат си Авел (Бит. 4:8). Това зло се предава и до днес на поколенията. То не е само брънка в човешкия ум, защото съществува навсякъде и никой не може да отрече това. За да се освободи от него, човек трябва да спазва Божиите заповеди – да не лъже, краде, убива и т. н., и по този начин да се завърне отново, ако иска, в напуснатия рай, т.е. при Бога.

Според древните магьосници неорганичните същества и цялата Вселена са женски и по тази причина те не преследват жени, а само мъже. Жените имат още едно голямо предимство пред мъжете и това е месечният цикъл, през чието време много лесно могат да навлязат в другата отделна реалност. Човекът Буда е учил точно обратното. На въпроса на първия му ученик, братовчед му Ананда, защо не посвещава жени, Буда отговорил, че по време на цикъла им те ще загубят всичко

постигнато преди това и по тази причина само след година от учението му няма да остане нищо. В християнството нито едните имат някакво предимство, нито другите – там душите и на двата пола са равнопоставени за спасение. Духът е безполов. Садукеите, които не вярвали във възкресението, задали на Христа следния провокиращ въпрос: на кого при възкресението ще бъде жената, която се е омъжвала седем пъти и седмината ѝ мъже са починали един след друг? Отговорът бил ясен: „... чедата на този свят се женят и се мъжат; но ония, които се сподобиха да получат оня свят и възкресението от мъртвите, нито се женят, нито се мъжат, и да умрат вече не могат, понеже са равни на Ангели и, бидейки синове на възкресението, са синове Божи“ (Лука 20:28-35).

Целта на дон-Хуановото обучение бе в това – преди воинът да навлезе съзнателно в другия свят, да загуби човешката си форма, т.е. чувствата. Така той ще може да мине от лявата страна на Орела без да бъде погълнат. Преди това, през последния ден от живота си, трябва да принесе жертвен дар на Орела като направи преглед на жизнения си път в обратна посока – преглед, който наподобява християнското тайнство покаяние. Методът е открит и препоръчван от древните магьосници.

Понятието „чувства“ е много общо. И любовта, и омразата са чувства. Само че едното е положително, а другото – отрицателно; първото е желателно, а второто не е. Господ препоръчва на последователите си да не се поддават на отрицателни чувства като омраза, завист, злоба, гняв, алчност, ревност... Положителни чувства като любов, милосърдие, великодушие, щедрост, състрадателност, кротост и т. н. са необходими и душеспасителни. Нашият Спасител съвсем не е бил безчувствен. В Евангелието на св. ап. Иоан се разказва за смъртта на Лазар, брат на сестрите Марта и Мария. Когато чул за това „Иисус се просълзи. Тогава иудеите казваха: гледай, колко го е обичал“ (Иоан 11:35-36). В християнството любовта е първото и основно чувство и на него се крепят двете най-големи заповеди: „Възлюби Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум... и ближния си като себе си“ (Мат. 22:37-39).

С очистване от душепагубните и развиване на положителните чувства християните се доближават до Бога. Безчувствието е живот вън от света и вън от Бога.

Господ е заложил в съвестта ни заповедите Си и при нарушението им всеки малко или много е гузен, независимо дали е запознат с тях или не. Срещат се оскотели хора със заспала съвест, които не осъзнават напълно греховете си. Има и такива, за които лъжата, кражбата,

прелюбодейството и дори убийството не са грях. Безгрешни хора няма. Събуждайки съвестта ни, св. ап. Яков казва: „Ние всички много грешим“ (Иак.3:2). Думите му се допълват и от св. ап. Иоан Богослов: „Ако кажем, че нямаме грях, себе си мамим, и истината не е в нас“ (1 Иоан 1:8). Грехът не изключва дори светците, защото и те са хора като нас. Според книгата Екклесиаст „Няма праведник на земята, който да прави добро и никак да не греша“ (7:20). Но що е това грях? Св. Иоан Златоуст отговаря, че „Грехът не е нищо друго, освен действие против Божи-ята воля“¹⁴.

С нарушението ѝ човек се отделя от Бога. На много хора, които са извършили грях, психическото състояние е ужасно. Тълпят се пред психикабинетите, без да знаят какво да сторят и никой не може да им помогне. Освен Един. За освобождаването на психиката от обременителното зло са необходими покаяние и изповед. Те са вселенско общочовешко явление и съществуват в една или друга разновидност, предимно в непълна форма при всички народи. Св. Кирил Йерусалимски пояснява: „Грехът е ужасно зло, но не неизцеримо. Ужасно е за оня, който задържа в себе си греха, лесноизцери е за оня, който го сваля от себе си чрез покаяние.“¹⁵ Непростен грях, освен неразкаяният, няма. Св. Марк подвижник пише: „Никой не е толкова благ и милосърден, колкото Господ; ала и Той не прощава греховете на оня, който не се кае“¹⁶. Много от физическите недостатъци и болести се дължат на грехове. Веднъж, когато Исус поучавал в една синагога, донесли някакъв парализиран човек, лежаш в постеля. Поради навалищата обаче, не успели да го внесат при Него. Решили и го спуснали през покрива точно пред Христа. А Той, като видял вярата им, рекъл: „Човече, прощават ти се греховете“. Чувайки тези думи, намиращите се в синагогата книжници и фарисеи възнегодували и казали: „Кой е Тоя, Който богохулства? Кой може да прощава грехове, освен един Бог?“ Исус им отговорил: „Кое е по-лесно? Да кажа: прощават ти се греховете; или да кажа: стани и ходи? Но, да знаете, че Син Човечески има власт на земята да прощава грехове“, и казал на парализирания: „тебе казвам: стани, вземи си постелката и върви у дома си. И той стана веднага пред тях, взе това, на което лежеше, и отиде у дома си, като славеше Бога“ (Лука 5:17-25). В резултат на затаен в подсъзнанието скрит грях, човешкият живот може да бъде прекратен преждевременно чрез неочаквана злополука или нещастие (Лука 13:3-5).

14. Сливенски митрополит Йоаникий, „Покаяние и изповед“, стр.11

15. Пак там, стр. 128

16. Сливенски митрополит Йоаникий, „Покаяние и изповед“, стр. 128

Древните магьосници препоръчват жертвения дар да се извърши през последния ден от живота. Но колко от нас знаят кога ще настъпи той? Много хора вечер си лягат и сутрин не се събуждат, сутрин излизат от домовете си и вечер не се завръщат. Светите отци всяка вечер преди лягане правели равносметка на изминалия ден и очиствали сърцето си от всичко негативно с покаяние. За тези, които искат да водят духовен живот, това не е никак трудно. Преди покаянието светиите отправяли следната молитва към св. Богородица: „Прибежище на грешниците! Помогни ми да видя всичките си грехове и да се покая както подобава“. Освен прегледът на събитията, протекли през изминалия ден, съществува и покаяние преди изповед за вземане на Св. Причастие. След разкаяние за сторените грехове човек трябва да се изповяда и не пред орел, а в Църквата пред свещеник. Властта да прощава грехове принадлежи на Господа Исуса Христа. Тя Му е дадена от Отца, Който Му е предоставил „целия съд“ (Иоан 5:22). Той пък я е предал на апостолите Си: „Истината ви казвам: каквото свържете на земята, ще бъде свързано на небето“. (Мат. 18:18). След Възкресението Си потвърдил: „Мир вам! Както Ме Отец прати, тъй и Аз ви пращам. И когато рече това, духна и им каза: приемете Духа Светаго, на който простите греховете, тям ще се простят, на когото задържите, ще се задържат“ (Иоан 20:21-23). За спасението на човечеството Божият Син се възплъттил в човешко тяло, основал е Църквата Си и е уредил в нея тайнството покаяние и изповед, след което е предал властта на апостолите Си, а чрез тях и на техните приемници – епископите и свещениците. Последните освобождават човека от изповядваните грехове с невидимата сила на Светия Дух, предаден им даром по време на ръкоположението им в сан. Напразна е мисълта на някои, че могат да се примирят с Бога и да получат опрощение на греховете си, без да се изповядат пред свещеник. Св. Амвросий Медиолански пише: „Кой може да прощава грехове, освен един Бог, Който ги прощава чрез ония, на които е дадена власт да прощават?“¹⁷ Всички църковни отци (не древни и настоящи магьосници) говорят, че за съгрешилите няма друго опрощение освен чистосърдечната и задълбочена изповед пред духовника. За да имат цялостен ефект и смисъл, покаянието и изповедта трябва да бъдат придружени с пост и да завършат с вземането на Причастие в установените за тази цел от Църквата дни.

Причастието е тайнство, установено от Единородния Син Божий Исус Христос на тайната вечеря в нощта преди да бъде предаден

17. М. Калнев „Щит на вярата“, стр.233

(1Кор. 11:23). Тогава, седейки на масата с дванадесетте Си апостоли, „Иисус взе хляба и, като благослови, преломи го, раздавайки на учениците, каза: вземете, ягте: Това е Моето тяло. И като взе чашата и благодари, даде им и рече: пийте от нея всички защото това е Моята кръв на Новия Завет, която за мнозина се пролива за опрощаване на греховете“ (Мат. 26:26-28). Чрез тайнството Евхаристия (Причастие) християните приемат във вид на хляб и вино истинското тяло и истинската кръв на Спасителя си. По време на светата Литургия свещеникът отправя специална молитва за преосъществяването (епиклеза) на светите дарове от обикновени в истински. Някои не вярват в епиклезата и въпреки всичко се причастяват. Св. ап. Павел ги предупреждава: „Затова, който яде тоя хляб или пие чашата Господня недостойно, виновен ще бъде спрямо тялото и кръвта Господня. Но нека човек изпитва себе си, и тогава да яде от хляба и да пие от чашата. Защото, който яде и пие недостойно, то яде и пие своето осъждане, понеже не различава тялото Господне. Затова между вас има много немощни и болни, а и умират доста“ (1Кор. 11:27-30). Преди вземане на Св. Причастие църковните отци казвали следната кратка молитва: „Вярвам Господи и изповядвам, че ти си наистина Христос, Синът на Живия Бог, Който дойде в света да спаси грешниците, от които пръв съм аз. Вярвам още, че това е самото пречисто Твое тяло и това е самата драгоценна Твоя кръв“. След като човек се покае, изповяда и причасти, трябва да се постарее повече да не повтаря греховете си като помни думите на Господа: „Иди си и недей вече грешни“ (Иоан 8:11). И писаното в Псалмите: „Нека се отклонява от зло и прави добро“ (Пс. 33:15).

Върховното постижение за кастанедистите е воинът да мине отляво на Орела. Отляво!?! Но защо отляво? Не отляво, а отлясно! В Библията и Творенията на светите отци се срещат безброй свидетелства, че спасяващият се не трябва да мине отляво, а отлясно. След предателството на Иуда, войниците хванали и завели Иисус при първосвещеника на разпит – иудейският синедрион отдавна търсел повод да Го умъртви. Първосвещеникът Го попитал дали Той е Христос, синът на Благословения. Тогава „Иисус му рече: Аз съм; и ще видите Сина Човечески да седи отлясно на Силата“ (Марк. 14:62). След прощалния разговор с апостолите „Господ се възнесе на небето и седна отлясно на Бога“ (Марк. 16:19). В Посланието към евреите св. ап. Павел потвърждава: „А главно в туй, що говорим е, че имаме такъв първосвещеник, Който седна отлясно на престола на величието в небесата“ (8:1). Преди евреите да убият с камъни св. архидякон Стефан, той, изпълнен с Дух Светии, погледнал към небето и

извикал: „Ето, виждам небесата отворени и Сина Човечески да стои от-
дясно на Бога“ (Деян. 7:55–56). На всички стремящи се към спасение
християни Иисус казва: „Който Ми служи, нека Ме последва; и дето
съм аз, там ще бъде и Моят служител“ (Иоан 12:26). В Откровението
Господ допълва тези думи: „На оногова, който побеждава, ще дам да
седне с мене на Моя престол“ (Откр. 3:21). За съдбата на още живите
хора при Второто пришествие, евангелист Матей пише: „А кога дойде
Син Човеческий в славата Си, и ще се съберат пред Него всички народи;
и ще отдели едни от други, както пастир отлъчва овце и кози, и ще по-
стави овцете от дясната Си страна, а козите – от лявата. Тогава Царят ще
каже на ония, които са от дясната Му страна: дойдете вие, благослове-
ните от Отца Ми, наследете Царството приготвено вам от създание ми-
ра. Тогава ще каже и на ония, които са от лявата страна: идете от Мене,
проклетите, в огън вечний, приготвен за дявола и неговите ангели“ (Мат.
25:31-33, 34). Знаейки за опасността от минаването вляво, великият под-
вижник св. Ефрем Сирий в предсмъртното си завещание със сълзи на
очи молил Господа да не бъде поставен от лявата Му страна: „Ти, на ко-
гото са много мили каещите се, бъди благосклонен и към мене грешни-
ка!.. Не допускай животът ми да погине в тъмнината отляво!“¹⁸

За Орела дон Хуан твърдеше, че не знаел милост и поглъщал всич-
ко живо, готово да угасне, т.е. предимно хора с дупки по енергийния си
двойник (които са имали деца). Явно е, че става въпрос за някой друг, а
не за Бога. Много от християнските светци и светици са били семейни и
са имали деца, но това не е попречило на спасението им. Божият съд е
праведен и съдбата на човека не се решава от това имал ли е деца или
не. Решава се по чистата съвест, придобита, както вече се писа, с покая-
ние и изповед. Св. Мария Египетска и преподобна Евдокия били прос-
титутки преди да станат християнки. Опомнили се, престанали да гре-
шат и се покаяли. Господ им простил и впоследствие ги удостоил с ве-
неца на святостта. Сам Милостивият ни утешава: „Който е за помилва-
не, ще го помилвам, и който е за съжаление, ще го съжаля“ (Рим. 9:15).
Милостив е Господ и трябва да бъдем винаги готови, за да заслужим
милостта Му в очакване на Неговото второ идване и да казваме: „Поми-
луй ме, Боже, по голямата Си милост, и по многото Си щедрости изгла-
ди беззаконията ми“ (Пс. 50:1). Защото за нас, християните, най-висше-
то „изкуство на ловуването“ е: „Бъдете будни, понеже не знаете, в кой
час ще дойде вашият Господ“ (Мат. 24:42).

18. Архим. Методий, „Псалтир на св. Ефрем Сирий“, стр.61

След всичко, разяснено с Божия помощ до тук, се вижда, че учението, преподавано от дон Хуан, няма нищо общо с Богооткровените Библейски истини. По своята същност и цел то не е спасително, а душепагубно. Разобличавайки го, някои хора изказаха мнението, че книгите не са писани от Кастанеда, а от цял институт учени по поръчка на масоните, тъй като не може един необразован индианец да си служи с термини от последната дума на науката. Ако наистина е така, то е радващо, защото се сбъдват думите на св. ап. Павел: „Мъдростта на тоя свят е безумство пред Бога“ (1Кор. 3:19).

Преди да сътвори невидимия свят Господ Бог създаде за свой помощник един Ангел, превъзхождащ насетне всички Ангели и хора по интелект, разум, сила и способности. Именно поради тези си качества Ангелът се възгордял и поискал да измести Твореца си. Заедно с другите разбунтували се ангели престанал да изпълнява назначението си и се отделил от Бога. Чрез следовниците си лидерът на падналите ангели може не само да пропилее живота на глупавите хора с непрогресивни марксистко-ленински идеи, да създава фалшиви религии и духовни учения, но дори и да имитира лъжливи светове, наподобяващи Божествения. Посредством сънуването, при което съзнателно напускат тялото си, кастанедистите навлизат в един точно такъв илюзорен свят.

Сатанизмът, по своето естество, бива два вида: съзнателен и несъзнателен, като всеки един от тях се състои от по две разновидности – груба и фина. До идването на испанците в Месоамерика учението с човешките жертвоприношения спада към несъзнателния груб сатанизъм. Чак след реформите от 1723 година преминава в съзнателен фин сатанизъм. Като негови разпространители днес кастанедистите се явяват представители на черната ложа. Тази измама всеки не може да долови, така както всеки не може да борави с компютър, макар че не е трудно. Ако някой иска да запази душевната си чистота и хармония в дома си, не само че не трябва да чете книгите на Кастанеда, но дори не трябва да ги държи в личната си библиотека. Последното няма да бъде никак лесно за симпатизантите на учението. Всеки рибар знае, че колкото по-дълбоко рибата е нагълтала стръвта, толкова по-трудно след това се освобождава кукичката. По комунистическо време другарите безбожници бяха кръстили един връх в Пирин „Безбог“. След 10. XI. 1989 година по време на поход в планината, с приятел семинарист положихме доста усилия, докато убедим местния хижар да прекръсти върха на „С Бог“. За съжаление много от жителите на околността, кой по навик, кой травмиран от отишлия си атеистичен режим, продължават да наричат

Карлос Кастанеда, учението на дон Хуан и вярата на светите мъченици

върха със старото име. Така и човек, качил се веднъж в катафалката на дон Хуан, ще трябва да положи неимоверни усилия, за да слезе от нея, да се обърне и прехвърли в „свръхзвуковия самолет“ към вечната Цел – нашия Господ, Единородния Син Божий Иисус Христос.

Молитви за попаднали под влиянието на магьосници и сектанти

В книгите си Карлос Кастанеда открива тайни, които са подобни на нож с две остриета. Хората, склонни повече към зло, отколкото към добро, приличат на учените, открили атома. Първо ще направят бомба, а след това може би и атомна централа за производство на електроенергия. С изнасянето наяве на тези тайни Кастанеда нанесе повече вреда на себеподобните си, отколкото полза. Или е целял точно това.

Първата му книга „Пътуване към Икстлан“ е преведена на български език и издадена у нас през 1984 година, а последната – „Изкуството на сънуването“ – през 1995 година. През този период той става любим автор на занимаващите се с магии и на хора с леки психически отклонения. Едните доусъвършенстват вещината си, а другите, осъзнавайки болестта си, търсят разрешение на своя проблем не там, където трябва. И колкото повече се задълбочават в учението на магьосника дон Хуан, толкова повече състоянието им се влошава.

Магии обикновено правят безсилни и примитивни хора с недоразвит, но рядко комбинативен мозък. Схванал веднъж принципите на магията, магьосникът може да разработи стотици варианти за направата ѝ. Но колкото и да е непредсказуем, в основата си нещата остават едни и същи. Всяка магия, в зависимост от целта ѝ, сама по себе си бива бяла или черна. А по начина на направата ѝ е имитативна и контактна. Първата се основава на принципа на подобие, т.е. Следствието прилича на породилата го причина, или подобие поражда подобие. Нещата, които си приличат, са еднакви. Обикновено този вид магия се практикува от хора, които се стремят да причинят зло или да унищожат враговете си, като увредят или разрушат техните изкуствено направени образи. Те изработват фигура, която прилича на набелязаната жертва и ѝ навреждат. Това увреждане се предава на нищо неподозиращия човек. Вторият вид магия се извършва на принципа на съприкосновението. Неща, които веднъж са били в съприкосновение, остават винаги в съприкосновение. И когато са съвсем отделени, каквото се случи на едното, то по индуктивен път се предава и на другото. Най-често срещаният пример за контактна магия е магическата индукция между човека и отрязани части от него, като косми и нокти, или пък негови дрехи и предмети. Независимо от разстоянието, магьосникът може чрез тях да упражни волята си

върху онзи, на когото са принадлежали. Чрез имитативната магия магьосникът може да предизвика всякакви последици просто като ги наподоби, а чрез контактната каквото и да стори на даден материален обект, то в същата степен ще засегне и личността, с която този обект е бил в съприкосновение, независимо дали е част от тялото му или не.

Освен чрез магията човек може да бъде повлиян и от по-силната психика на някого. Веднъж един религиозен младеж сподели как през Великденските пости чел от книгата на една от ученичките на дон Хуан, флоринда Донер „Живот в съновидения“. В нея тя разказва подробно за преживяванията си. Известно е, че по време на пост интуицията на човека се изостря. След прочитането на определени пасажии младежът почувствал, че навлиза в особени душевни състояния, които не повлияли добре на християнския му дух. И трябвало да положи неимоверни усилия, и най-вече с Божия помощ, за да излезе от глухия коловоз и да се очисти от дисхармонията. Независимо дали четящият чувства или не попадането под чуждо психическо влияние, то му въздейства, защото такава е неговата цел.

В първите години на следкомунистическата икономическа криза ми се наложи да разрешавам финансовите си проблеми и с търговия. За мое голямо нещастие съдружникът ми беше уловен от сектата на съботяните. През последните дни на седмицата той се държеше и работеше нормално, докато в събота не се събереше с единомишлениците си. Там, в сектата, пасторите до такава степен му промиваха мозъка, че през първите няколко седмични дни той беше неадекватен. Не си спомняше дори цените на стоките, които в продължение на около шест месеца бяха едни и същи. Започна да прави грешки за по няколко хиляди лева. Към сряда идваше на себе си и пак всичко се повтаряше отново. В едно духовно учение, което не дава на човека чиста мисъл и ясен ум, нещо не е наред, или по-точно казано то не е Богооткровено.

Към оказване на влияние върху себеподобните са се стремили не само древните толтекски магьосници, но и египетските жреци, хиндуистките брамини и още много други хора, еволюирали в погрешна посока. Римските императори например, не случайно са били и върховни жреци (Pontifex maximus). Те владеели някои психотронни техники до такова съвършенство, че по време на битка императорът се изкачвал на някой хълм и отгоре по телепатичен път направлявал войниците. Много от лидерите на днешните секти, масонски ложи и политически партии също използват методи за манипулиране на съзнанието на хората в желаната от тях посока. Когато човек попадне веднъж под чуждо психическо

влияние, той вече не става за нищо. Волята му отслабва и някой по-силен психически може да му повлияе несъзнателно дори и на улицата, когато само преминава покрай него. Сигурно някой може да си помисли, че и православните свещеници си служат с такива похвати. Не, Библейското откровение учи, че Бог е любов (1Иоан 4:8), и като такъв Той не иска никой да Го почита насила, против волята си. Когато се появи насилие, любовта изчезва, а няма ли любов, няма и Бог. Остава само един лукав водач с нечисти намерения, съзнателно или не провеждащ влиянието на онзи, който по всякакъв начин се стреми да попречи на Богоспасителното Христово дело, т.е. на сатаната. Затова светите отци съветват християните не само да не разговарят с еретици и сектанти, но и да не ги поздравяват.

На хората, на които е направена магия и които са попаднали под чуждо психическо влияние, Църквата още от дълбока древност препоръчва да търсят молитвена помощ от Всевишния и от светците Му. Но за да се моли някой, първо трябва да вярва в съществуването на божествената действителност, второ – в личен Бог и трето – в действащ в света Бог. За този случай православните отци предлагат готови църковни молитви. Разбира се, някой по-опитен може да си състави молитва, но св. ап. Павел съветва „Всичко нека става с приличие и ред“ (1Кор. 14:40). Християнската религия е свободна, което обаче не значи, че всеки християнин може да си вярва и да живее както си поиска и да си има своя лична догматика, етика и свой личен култ. Той само свободно приема християнската догматика, етика и култ, сам се определя в религиозно отношение към християнската религия и като я възприема свободно, трябва да я изповядва такава, каквата е, както е била преподавана от основателя на Църквата Исус Христос, от неговите апостоли и поставените от Светия Дух техни приемници. Следователно молитвата не може да бъде напълно свободна. Съдържанието ѝ в догматическо и етическо отношение трябва да бъде чисто християнско, което да е в съгласие с откритата от Бога истина. И все пак молитвата е свободна беседа на човека с Бога! Тя е свободна:

1) Понеже човек сам е пожелал да се моли, насила никой не го принуждава да се моли.

2) Понеже тя е изява на неговата вяра, на вярата, която той доброволно е приел и изповядва.

3) Понеже е израз на неговата нужда, която той изпитва и има в даден момент.

4) Понеже тя може да бъде и с негови думи (не „готова“) само че в

християнски дух.

При „готовата“ молитва свободата е запазена, понеже християнинът доброволно приема църковните установления и църковната дисциплина и на драго сърце ги изпълнява. Готовите молитви се взимат изцяло от Свещеното Писание, а тези, които не са взети от него, са мисли, сравнения, образи и изрази пак от Словото Божие. Бележитият руски прото-йерей отец Иоан Кронщадтски пише, че църковните молитви „са дихание на Светия Дух“ и че Бог е научил богоносните наши отци чрез Своя Дух на това какво да се казва при разните случаи и обстоятелства от нашия живот, които изискват молитва, сваляща небесното благословение. Готовите молитви могат да станат и лични, но онзи, който ще се моли с текста на църковната молитва, трябва предварително да се запознае с този текст, да вникне в неговото съдържание и да го запамети. Отец Иоан Кронщадтски съветва по време на молитва човек да се концентрира и искрено, и истински да се моли.

Св. Иоан Златоуст пък казва, че „молитвата е лекарство, което ако не знаем как да го прилагаме, не ще получим полза“. За да не бъде молитвата безплодна, човек трябва да се подготви предварително. Желателно е преди молитва да се чете внимателно Свещеното Писание и от творенията на светите отци. Св. Исак Сирий препоръчва внимателното четене с цел предпазване на ума от непотребни помисли. След това е необходимо християнинът да се отърси от страстите. И за да има молитвата ефект, трябва молещият се да вярва (Марк. 11:24). „Молитвата, съединена с вяра – пише св. Тихон – всичко получава... Господ милва тия, които с вяра викат към Него“. За да се засили успехът на молитвата, светите отци препоръчват тя да бъде придружена с пост (Матей 17:21), постоянство и търпение (Лука 18:7).

За разваляне на магия и освобождаване от чуждо психическо влияние е желателно човек първо да покани енорийски свещеник да освети дома му. След това да постави на една от източните стени кандило и осветени икони на Господ Иисус Христос, на Света Дева Мария Богородица и на светите мъченици Киприан и Юстина. Да кади в жилището си възможно по-често с естествен тамян. Да има в наличност винаги светена вода и докато произнася очистителните молитви, сутрин на гладно да пие от нея. Да носи постоянно на гърдите си осветено кръстче, за да го предпазва от вредните негативни демонски влияния. Сутрин, след ставане от сън, и вечер преди лягане да търси молитвена помощ от Бога и светите великомъченици Киприан и Юстина. Да произнася молитвите по два пъти – веднъж гласно и веднъж на ум пред осветените икони,

като преди и след това трябва да се прекръства правилно с дясната си ръка. Всичко да продължи, докато се освободи напълно. За да не се повтаря нещастieto, добре е насетне да присъства колкото се може по-често на църковните богослужения. Да спазва Божиите заповеди и установените от Църквата тайнства, пости и празници и да се изповядва и причастява поне четири пъти в годината. Да си намери духовен старец в някой от нашите манастири, за да може да търси съвет от него по духовните въпроси. Очистителните молитви са в следния ред: първо се произнася Символът на вярата, след това деветдесети Псалом, молитвата „Да възкръсне Господ“ и молитвата против магьосничеството, и накрая, молитвата към свети великомъченик Киприан.

Символът на вярата

1. Вярвам в Един Бог Отец, Вседържител, Творец на небето и земята, на всичко видимо и невидимо;

2. И в Един Господ Иисус Христос, Сина Божий, Единородния, Който е роден от Отца преди всички векове, Светлина от Светлина, Бог истински от Бога истински, роден несътворен, единосъщен на Отца, чрез Когото всичко е станало;

3. Който заради нас човешките и заради нашето спасение слезе от небесата и се въплъти от Духа Светаго и Дева Мария и стана човек;

4. Който биде разпнат за нас при Понтий Пилат, и страда, и биде погребан;

5. И възкръсна в третия ден, според Писанията;

6. И възлезе на небесата, и седи отдясно на Отца;

7. И пак ще дойде със слава да съди живи и мъртви, и царството Му не ще има край;

8. И в Духа Свети, Господа, Животворящия, Който от Отца изхожда, Комуто се покланяме и Го славим наравно с Отца и Сина, който е говорил чрез пророците.

9. В една, света, вселенска и апостолска Църква.

10. Изповядвам едно кръщение за опрощаване на греховете.

11. Чакам възкресението на мъртвите,

12. И живота в бъдещия век. Амин.

Деветдесети псалом

Който живее под покрива на Всевишния, той обитава под сянката на Всемогъщия, и казва Господу: Ти си мое прибежище, защита моя, Бог мой, Комуто се уповавам! Той ще те избави от примка на ловец, от изстребителна пораза, с перата си ще те осени и под крилето Му ще бъдеш на безопасно; щит и ограда е Неговата истина. Няма да се уплашиш от ужасите нощем, от стрелата, която лети денем, от ходещата в тъмата язва, от заразата, която опустошава по пладне. До теб ще паднат хиляди, и десет хиляди теб отдадно; но до тебе няма да се приближи; само ще гледаш с очите си и ще виждаш отплатата на нечестивците. Защото ти каза: Господ е мое упование; Всевишният си избрал за твое прибежище; зло няма да ти се случи, и язва няма да се приближи до твоето жилище; защото ще заповяда на Ангелите си за тебе, да те опазват във всички твои пътища: ще те понесат на ръце, да се не спънеш о камък с ногата си; аспида и василиск ще настъпиш, лъв и змей ще тъпчеш.

„Задето той Ме възлюби, ще го избавя; ще го защита, защото позна името Ми. Ще повика към Мене, и ще го чуя; с него съм в скърби; ще го избавя и ще го прославя, и ще го наситя с дълги дни и ще му явя Моето спасение“.

Молитва „Да възкръсне Бог“

Да възкръсне Бог и да се разпръснат враговете Му, и да бяга от образа Му всеки, който Го ненавижда. Както изчезва димът, така и те да изчезнат; както се стопява восъкът от огъня на свещта, така да загинат всички бесове от присъствието на тези лица, които обичат Бога и както под знамението на Кръста в момент на веселие казват: радвай се Пречист и Животворящ Кръст Господен и прогони всички бесове със силата си на превъзпятия наш Господ Иисус Христос, във ада на дявола, чиято сила ти си отстранил и ни дари за теб със своя честен кръст, с който да прогониш всякакво противопоставяне.

О, Пречист и Животворящ Кръст Господен! Помогни ми заедно със Светата Дева Богородица и с всички светии во веки веков. Амин!

Молитва против магьосничество

Господи Иисусе Христе, Сине Божий, обгради ме с Твоите свети Ангели, с молитвите на Пречистата наша Владичица Богородица и Приснодева Мария, със силата на честния и животворящ Кръст, със светия Божий архистратиг Михаил и със всичките безплътни небесни сили, със светия пророк, предтеча и кръстител Господен Иоан, на светия апостол и евангелист Иоан Богослов, на свещеномъченика Киприан и мъченицата Юстина, на светеца Николай Мирликийски чудотворец, на свети Иван Рилски чудотворец, на преподобния Серафим Саровски чудотворец, на светите мъченички Вяра, Надежда и Любов и на майка им София, на светия мъченик Трифон, на светите праведни богоотци Иоаким и Анна и на всички Твои светци, помогни ми на мен (името на молещия се), избави ме от всички вражески влияния, от всякакво зло, от магия и вълшебство, от омагьосване и от лукавите хора. Да не могат да ми причинят никакво зло. Господи, със светлината на Твоето сияние запази ме сутрин, обед, вечер и в съня ми и със силата на Твоята благодат отклони и отстрани от мен всякакви нечестиви злини, действащи по внушение на дявола. И още, ако някакво зло е замислено или направено, върни го обратно в преизподнята. Тъй като Твое е царството, и силата, и славата, на Отца, и Сина, и Светия Дух. Амин!

Молитва към свещеномъченик Киприян

О, свети Божи угодниче и свещеномъчениче Киприяне – бърз помощник и молитвеник за всички, които се обръщат към теб! Приеми от нас недостойните тези хваления и изпроси от Господа Бога за немощните хора сила, за скърбящите утешение и за всички нас полезен живот. Възнеси към Господа своята могъща благородна молитва, да ни запази от греховни падения, да ни научи на истинско покаяние, да ни избави от плена на дявола и влиянието на всякакви зли духове, да успокои тези, които ни обиждат. Бъди ни крепък поборник срещу всички врагове видими и невидими; дари ни с търпение срещу изкушенията и в часа на нашата кончина бъди наш застъпник срещу изтезващите ни във въздушните митарства; и водени от теб да стигнем до горния Йерусалим и да се сдобием с Царството Небесно, за да славим и възпяваме с всички светии пресветото име на Отца и Сина и Светия Дух во веки веков. Амин!

Притчата за блудния син – съвременен вариант

Не много отдавна в една страна живял един нещастен юноша. Когато навършил 18 години напуснал своята родина и тръгнал по света да търси щастието си. Първият, когото срещнал, бил един мюсюлманин. Казал му: „Ефендилер (господине), аз съм тръгнал по света да търся щастието. Не знаете ли къде бих могъл да го намеря?“ Мюсюлманинът отговорил: „Да, разбира се, че знам. Щастието е тук, в нашата джамия. Ела, приеми вярата ни и ще го намериш.“

Юношата се съгласил. Влязъл в джамията, обрязали го и станал мюсюлманин. Намерили му четири жени и го оженили. Започнал да спазва всичките предписания на исляма; правел по пет пъти на ден намази (молитва с поклон), четял Корана, давал зекят (милостиня), постил всяка година по един месец през Рамазана... Но след залез слънце преяждал и се отдавал на излишества с четирите си жени, и така губел всичко, което натрупвал с пост и молитва през деня. Това продължило пет години.

Веднъж, когато се разхождал из Каплъ чарши, го заговорил един търговец евреин, който го поканил в магазина си. Младежът му се доверил и споделил с него това, което го измъчвало. Казал му, че бил много нещастен и затова дошъл тук да търси щастието, станал мюсюлманин, но така и не го открил. Евреинът му дал съвет да се обърне към иудаизма. Изпратил го при свои роднини в Тел Авив. Младежът зарязал всичко и още с първия кораб заминал за Израел. Веднага след пристигането си влязъл в първата попаднала пред погледа му синагога. Посрещнал го един равин (законоучител в синагогата) с думите: „Всеки, който е дошъл, е добре дошъл“. Разказал му младежът как е тръгнал по света да си търси щастието и как в продължение на пет години бил мюсюлманин и изпълнявал всички предписания на ислямската вяра, но не го открил. Той приел иудаизма – четял всеки ден Тората (Моисеевото петокнижие). Талмуда, (книга с религиозно-юридически правила за житейска мъдрост). Ядял само храна на която имало печат кашер (позволена храна), а от останалата не вкусвал, защото била треф (мръсна). Спазвал празниците Пасха (иудейския Великден), шебуот (петдесетница), рош хашаша (Нова година), йон нипур (опрощение), сукат (седемдневен есенен празник, по време на който се живее в специална колиба), пурим (празник в чест на избавлението на израилтяните от вавилонския плен).

Изпълнявал и останалите ритуали. До такава степен се задълбочил в иудейската вяра, че евреите го направили първокласен масон. Материалните облаги вече не били проблем за него. Пак се оженил, но тъй като не бил евреин по рождение, бракът му се считал за невалиден.

Въпреки иудейската му образованост, всички го гледали с пренебрежение, като гой (неевреин). В Израел всеки знаел от кой род и коляно е, а за този човек никой не знаел какъв е. Починала жена му и понеже била омъжена за неевреин, я погребали извън еврейските гробища. Отчаянието отново го споходило, защото още пет години от живота си изгубил напразно.

Решил да напусне Израел и да продължи да търси щастието, като се отправи на Изток. Дълго вървял, по пътя си минал през много мюсюлмански страни. Срещал се и беседвал с последователите на различни мюсюлмански разклонения – сунити, шиити, харажити и техните многобройни ордени и секти. Никъде, обаче, не се задържал задълго, защото се страхувал да не повтори грешката си. Пътувал две години.

Най-сетне пристигнал в страната на масонската мечта – Индия. Там се сблъскал с такъв хаос от народи и религии, срещнал такова обезличаване, че дори никой не знаел от кой род е и коя религия изповядва. Тамошните хора имали около четири хиляди богове. Човекът решил да изучи свещените книги на индусите и да се запознае с религиите им, та дано да открие щастието. Започнал най-напред с основните им книги – Ведите, Махабхарата, Бхагавад Гита, Упанишадите и шестте й философски системи – Веданта, Миманса, Санкхя, Йога, Нияя и Вайшешика. Изчел и много разяснителна и тълкувателна литература, като успоредно с това практикувал – спазвал празниците и обредите, къпел се в „свещените“ реки, почитал обожествените растения, животни, предмети, природни стихии и измислени от хората богове. Щастието, обаче, не намерил. Хиндуистите му казали, че такава му е кармата (съдбата) в този живот и че след като се прероди може и да го намери. Пак се отчаял човекът, защото загубил още пет години от живота си. Започнал да задава своя въпрос на всеки срещнат. Но хората от висшите касти се държали високомерно и не му обръщали внимание.

Решил да се самоубие, като се хвърли във водите на река Ганг. Отишъл на брега ѝ и видял един човек с обръсната глава да медитира облечен в оранжева тоба (дреха). На пръв поглед изглеждал щастлив и нещастникът си помислил, че може би тъкмо непознатият е в състояние да му помогне. Изчакал го две седмици докато привърши с медитацията и когато обръснатият отворил очи, го заприказвал. Разказал му всичко –

как напуснал родината си, как тръгнал по света и търсил щастието, минал през исляма и многобройните му секти и ордени, през иудаизма и хиндуизма, но останал неудовлетворен. Човекът с обръснатата глава му отговорил, че е будистки монах и че ако иска да намери щастието, ще трябва да дойде с него в Тибет. Отишли в манастира му и там посветили „самоубиеца“ в основите на будисткото учение, в „осморния път“, водещ до прекратяване на страданията и в нравствените закони на будизма. След това обръснали главата му, облекли го в оранжева тоба и го приели за монах в будистката общност (санга). И тук той изпълнявал всички предписания, по стар навик. Четял трите части на свещената книга на будистите Типитака-Виная, Сутра и Абидарма. Използвал и друга литература на подобна тематика. Запознал се с трите основни течения на будизма – Хинаяна (малка колесница, тесен път), Виджраяна (средна колесница, диамантен път) и Махаяна (голяма колесница, широк път) и с над стоте им направления. Повтарял мантрата (кратка молитва) „Ом мани падме хум“, докато постигнал нирвана (духовно състояние, цел на будистите). И така минали още пет години, но без да намери щастието.

И преди да му кажат, че такава му е кармата, и че в следващия живот може и да успее, една нощ прескочил през прозореца на манастирската си килия и се спуснал по северните склонове на Хималаите. На разсъмване стигнал до поляна, на която виждал момчета да тренират карате. Станало му много интересно, защото не бил виждал подобно нещо в родината си – преди падането на идеологическите забрани в нея на „империалистическите“ бойни спортове не се гледало с добро око и те били забранени. Момчетата забелязали неговия интерес и го завели в манастира си – подразделение на Шаолинския манастир. Приел го майсторът и човекът му разказал своята история. Майсторът му предложил да остане при тях – може би тук би намерил щастието. И всичко започнало отначало – пак четял, молил се, тренирал, но напразно минали още пет години. Отново го споходило униинето и той отчаян напуснал това място.

Скитал се из Китай от манастир на манастир, преминавал от школа на школа. Запознал се с много бойни изкуства и философиите на Лао Дзь и Конфуций.

След две години стигнал до Жълто море, а две години в този динамичен век са твърде много. Взел първия кораб и отпътувал към страната на изгряващото слънце, където официална религия е шинтоизмът (камино-мити). Влязъл в един шинтоистки храм през вратата тора до главното

святилище наречено хонден. Посрещнал го един кануси (жрец). И всичко пак се повторило. Човекът станал ревностен шинтоист. Четял свещените книги на новата си вяра – „Коджики“ и „Нихонсюки“, почитал главните богове Идзамани и съпруга ѝ Идзанаги – творец на японските острови, почитал и многобройните им подчинени божества и духове, които са около 800 милиарда. Покланял се и на императора (микадо), потомък на богинята на слънцето Аматерасу. Извършвал култовете към починалите прадеди, макар че нямал нищо общо с тях. Молил се всекидневно. Ходил и на поклонение при вулкана фудзияма. Запознал се с многобройните шинтоистки секти, две от които – сано и ръобу, се опитвали да слезат шинтоизма и будизма. Но преди да пожелае да си направи сепуко (саморазпаряне на корема) си спомнил българската поговорка за опарения, който „каша духа“ и на петата година избягал в „страната на сандвичите“ – Америка.

Вече бил преситен от религии, всичко му било омръзнало и го ударил на ядене и пиене, а и на други неща, за които св. ап. Павел казва „че дори е срамно да се говори“ (Ефес. 5:12). Една сутрин, както си спял махмурлията под един мост, го събудил един индианец от последователите на дон Хуан. Индианецът решил, че това е поличба от Духа за нов ученик. Понеже бил от онези – виждащите – не били нужни обяснения. Само му казал, че не може да продължава повече да живее така и трябва като Кастанеда да започне всичко отначало. Съгласил се човекът и последвал индианеца, който първо го научил да си говори с тревичките. Карал го да пуши халюциногенни смеси, давал му да дъвче пейотени пъпки. И човекът дъвчел, та чак ушите му мърдали. Но... щастieto все не идвало.

Накрая не издържал и на втората година бутнал орлето от гнездото и избягал при „светиите от последните дни“ – мормоните, в щата Юта. Те, естествено, го приели като роден брат и го кръстили по свой начин, както си знаят. Дали му да чете третия завет на Йосиф Смит и го причастявали всяка неделя с хляб и вода. Оженили го за девет жени, защото и при тях, както и при мюсюлманите, било позволено многоженството. Човекът се молил, четял, причастявал и работил. В продължение на пет години стигнал степента мормонски апостол. За награда с лични негови средства го изпратили да мисионерства в Европа. Пътувал и проповядвал, че всички протестантски учения са лъжа и че истината е само при мормоните.

Веднъж след проповед във Вечния град влязъл в един ресторант да похапне спагети. Влязъл и някакъв католически свещеник и седнал на

неговата маса. Заприказвали се и неспокойният по дух човек му се изповядал. Отецът му дал духовен съвет, който се състоял в това да напусне мормоните и да приеме вярата на „наместника на Господа на земята“ – римския папа. Отчаяният глупец решил да опита пак. Кръстили го, ръкоположили го за кюре (католически свещеник) и му дали енория. Научили го на богослужение. Служил и се молил. В свободното си време се запознал по-подробно с вярата на католиците. Така изминали още пет години, и отново без резултат.

Един ден в църквата дошъл непознат мъж и му казал: „Слава на Господа“. Човекът и на него разказал за своите терзания. Непознатият бил лутеранин и му разяснил, че няма да намери щастието при католиците. Мотивирал се с това, че след разделението на църквите през 1054 година католиците до такава степен са изопачили вярата си, че днес тя нямала нищо общо с християнството; католическата църква приличала повече на земна, човешка организация, отколкото на Божия. Поради всичките отклонения била необходима реформа и тя била направена през 1575 година от Мартин Лутер. Човекът съблякъл расото и тръгнал с протестанта право в сърцето на реформата – Германия. Когато го видели, протестантите много му се зарадвали... Изтекли още пет години и пак на вятъра.

Изнемощял и отпаднал духом, избягал и от тази лудница и се завърнал в родината си. Прибрал се в бащиния си дом вече седемдесет и двегодишен, стар и немощен от дългите си странствания и лутания. Преосмислил всичко и обезсърчен решил да осъществи намерението, което имал на брега на Ганг. В този момент чул камбанен звън, който идвал от църквата на бащината му вяра. Спомнил си как на младини, преди да тръгне по света да търси щастието, минал край църквата. С последна надежда станал и отишъл в храма. Там свещеникът четял евангелската притча за блудния син:

„Имало едно време един човек с двама сина; и по-младият от тях рече на баща си: татко, дай ми дела, който ми се пада от имота. И бащата им разделил имота.

Не след много дни, младият син, като събра всичко, отиде в далечна страна, и там пряхоса имота си като живееше разпътно. А след като разпиля всичко, настана голям глад в оная страна, и той изпадна в нужда. И отиде та се представи у одного от жителите на оная страна, а той го прати по земите си да пасе свини; и той бе петимен да напълни корама си с рожкове, що свините ядяха, но никой не му даваше. А той като дойде в себе си, рече: колко наемници у баща ми имат в изобилие хляб,

а пък аз от глад умирам! Ще стана и ще отида при баща си и ще му река: татко, съгреших против небето и против тебе, и не съм вече достоен да се нарека твой син; направи ме като един от наемниците си.

И стана, та дойде при баща си. И когато беше още далеч, видя го баща му, и му домиля; и като се затече, хвърли се на шията му и го обцелува. А синът му рече: татко, съгреших против небето и против тебе, и не съм вече достоен да се нарека твой син. А бащата рече на слугите си: изнесете най-хубавата премяна и го облечете, и дайте пръстен на ръката му и обуца на нозете; па докарайте и заколете угоеното теле: нека ядем и се веселим, защото тоя мой син мъртъв беше и оживя, изгубен беше и се намери. И взеха да се веселят.

А по-старият му син беше на нива; и на връщане, като наближи до къщи, чу песни и игри; и като повика одного от слугите, попита: Що е това? Той му рече: брат ти си дойде, и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав.

Той се разсърди, и не искаше да влезе. А баща му излезе и го канеше. Но той отговори на баща си и рече: ето, аз толкова години ти служа, и ни веднъж твоя заповед не престъпих; и мене никога дори козле не си дал, за да се повеселя с приятелите си; а като дойде тоя ти син, който прахоса имота ти с блудници, за него ти закла угоеното теле.

А той му рече: чедо, ти си винаги с мене, и всичко мое е твое; а трябва да се зарадваме и развеселим за това, че тоя ти брат мъртъв беше, и оживя, изгубен беше, и се намери“ (Лука 15:11-32).

Свършил свещеникът и богомолците се разотишли. Останал само нашият човек. Седнал на един стол, дошъл на себе си и извикал: „Щастие, къде си?“ В този момент чул глас над дясното си рамо: „Тук съм, аз, религията на прадедите ти, която ти на младини пренебрегна поради незнание. Аз съм твоето щастие. Но ти е простено – заради атеистичната власт ти нямаше възможност да се запознаеш с бащината си вяра. Виждам, че си раздвоен – сега на книжния пазар има вече всякаква духовна литература. Иди, купувай и чети. И сам преценявай кое е правилно и кое не е“. Човекът отговорил: „Щастие, през многогодишните си странствания аз се запознах много добре с другите религии и духовни учения“. Щастието му казало: „Добре, след като вече ме имаш, излез и разяснявай на сънародниците си да не губят повече времето си с подобна литература, защото човешкият живот е кратък. Ето, Господ ще дойде скоро, и тогава всеки, който е повярвал и се е кръстил, ще бъде спасен. Който е вършил добро ще възкръсне за живот вечен, а злият ще бъде осъден и изхвърлен във външната тъмнина. Там ще бъде плач и

скърцане със зъби“ (Иоан 5:28-29; Откр. 20:15 и 22–14).

След тези думи човекът излязъл от храма и тръгнал да проповядва из родината си. И всеки, който пожелае може да открие щастието в България, защото във всеки град, квартал или село има православни църкви.

Използвана литература

1. Св. Библия, София, изд. 1982 г.
2. Добротолюбие, Сергиев Посад, 1992 г., т. I.
3. Преподобни Йоан Лествичник, Лествица, София, 1982 г.
4. Митрополит Йоаникий, Наставления за духовен живот, (Преп. Максим Изповедник и преп. Симеон Нови Богослов), 1995 г.
5. Архим. Методий, Псалтир на св. Ефрем Сирин, В. Търново, 1932 г.
6. Св. Дионисий Ареопагит, За божествените имена, София, 1996 г.
7. Свети мъченици Киприан и Юстина, съставил Иван Николов, Костенец.
8. Как защититься от чародейства, съставил архим. Макарий, Москва, 1995 г.
9. Презвитер Козма, Беседа против богомилите, Пловдив, 1944 г.
10. Митарства, книга преведена от житието на св. Василий Нови, Пловдив, 1995 г.
11. Учение о митарствах, Троицкие листки.
12. Архим. Серафим, Беседи за живота след живота, т. I и II, София, 1994 г., 1995 г.
13. Православен Катехизис, София, 1985 г.
14. Митрополит Йоаникий, Подаяние и изповед, София, 1992 г.
15. М. Калнев, Щит на вярата, В. Търново, 1994 г.
16. В. Н. Лосский, Очерк догматического богословия Восточной церкви, Москва, 1991 г.
17. Конспект лекции догматического богословия, Россия, 1993 г.
18. Епископ Силвестър, Православно догматическо богословие с историческо изследване на догмите, т. II, София, 1913 г.
19. Проф. к. б. Тотю Коев, доц. Димитър Киров, Кратка богословска енциклопедия, София, 1993 г.
20. Проф. Н. Глубоковски, Христос и Ангелите, ГБФ, София, 1927 г.
21. Проф. Б. Пиперов; Урим и Тумим, ГДА, София, 1960 г.
22. Проф. Тотю Коев, Единство и троичност на Бог, ДК, кн. 7, 1984 г.
23. Проф. Б. Маринов, Апология на „готовите“ молитви, София, 1947 г.

24. Д-р Константин Хил, Молитвата, ДК, кн. 3, 1955 г.
25. К. Курат, Християнската молитва, ДК, кн. 11, 1959 г.
26. Протоиерей Иоан Кронштадтский, Моя жизнь во Христе, Париж, 1984 г.
27. Джеймс фрейзър, Златната клонка, София, 1984 г.
28. Сергей Токарев, Религията в историята на народите, София, 1983 г.
29. Владимир Георгиев, Религиите по света, София, 1995 г.
30. Илюстрированная история религии, Под редакцией проф. Д. П. Шантепи.
31. Богомил Герасимов, Кукулкан слиза от небето, София, 1989 г.
32. Попол Вух, София, 1987 г.
33. Карлос Кастанеда, Пътуване към Икстлан, София, 1984 г.
34. Карлос Кастанеда, Силата на мълчанието, София, 1991 г.
35. Карлос Кастанеда, Вторият пръстен на силата., В. Търново, 1992 г.
36. Карлос Кастанеда, Една отделна реалност, София, 1992 г.
37. Карлос Кастанеда, Учението на дон Хуан, София, 1992 г.
38. Карлос Кастанеда, Сказания за силата, София, 1993 г.
39. Карлос Кастанеда, Изкуството на сънуването, София, 1995 г.
40. Карлос Кастанеда, Цар Орла, т. VI, Киев, 1995 г.
41. Карлос Кастанеда, Огонь изнутри, т. VII, Киев, 1995 г.
42. Карлос Кастанеда, Шест обяснителни постановки, София, 1993 г.
43. Грациела Корвалан, Пътят на толтеките – един разговор с Карлос Кастанеда, Варна, 1992 г.
44. Флоринда Доннер, Жизнь в сновидении, Киев, 1994 г.

КРАЙ

© 1996 Илия Иванов

Източник: <http://bezmonitor.com>, 2003

Сканиране и разпознаване: Игнатий

Публикация:

Илия Велчев

Карлос Кастанеда, учението на Дон Хуан и вярата на светите мъченици Киприан и
Юстина

Коректор: Стела Велчева

формат 16/60/84

Обем 4 п. к.

Излязла от печат 11.1996 г.

с/о Jusautor, Sofia

ISBN 954-90217-1-8

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2776>]